

2 ซามูเอล

ไม่ปรากฏนามผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้ แต่คงเขียนขึ้นในราวศตวรรษที่ 10 ก่อนคริสต์ศักราช เนื้อหาครอบคลุมช่วง 40 ปีแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาวิด เริ่มเรื่องที่ดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์และสถาปนาอำนาจเป็นปีกแผ่น ดาวิดทรงย้ายเมืองหลวงมาที่กรุงเยรูซาเล็ม ทรงอัญเชิญหีบพันธสัญญามา และทรงพิชิตชัยชนะเหนือฟิลิสเตียอย่างเด็ดขาด

เล่าถึงปัญหายุ่งยากที่เกิดแก่ดาวิด ปัญหาในครอบครัว (เช่น อับซาโลมกบฏ) ปัญหาส่วนตัวของดาวิดเอง (เป็นชู้กับนางบัทเชบา) ตอนท้ายกล่าวสรุปเหตุการณ์ในปีหลังๆของรัชกาล

แนวคิดหลักจากพระธรรมเล่มนี้คือแบบอย่างความดีและความชั่วจากชีวิตของดาวิด

พระคัมภีร์ตีแผ่บาปผิดของดาวิดเพื่อให้เห็นว่าไม่ควรไว้วางใจมนุษย์จนเกินไป พระคัมภีร์บันทึกชัยชนะครั้งต่างๆของดาวิด

เพื่อให้เห็นว่าผู้ที่ไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจนั้น

พระเจ้าสามารถกระทำอะไรแก่เขาบ้าง

พระเจ้าทรงใช้ดาวิดทั้งๆที่ดาวิดมีข้อบกพร่องผิดพลาด

ก็เพราะทรงเห็นว่าดาวิดเต็มใจที่จะสำนึกผิดและแก้ตัวใหม่ไม่ว่าจะถล่มถลายไปแค่ไหน

โครงเรื่อง

1. ดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ (1:1-5:25)
2. ดาวิดรบชนะพวกฟิลิสเตีย (6:1-11:1)
3. ดาวิดทำบาปเรื่องนางบัทเชบา และนาอันมาเตือนสติ (11:2-12:25)
4. เหตุการณ์ยุ่งยากในรัชกาลดาวิด (12:26-21:22)
5. ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า (22:1-23:7)
6. เหตุการณ์ยุ่งยากอื่นๆ (23:8-24:25)

ดาวิดทราบข่าวซาอูลสิ้นพระชนม์

1 หลังจากซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว

ดาวิดกลับมาจากการพิชิตชาวอามาเลชและพักอยู่ที่ศิกลากได้สองวัน

2ในวันที่สามมีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล เลือผ้าขาดวิน ผุ่นเต็มศีรษะ เขาหมอบกราบลงต่อหน้าดาวิดแสดงความเคารพ

3ดาวิดถามว่า “ เจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า

“ หนีมาจากค่ายอิสราเอลขอรับ” 4ดาวิดถามว่า “ เกิดอะไรขึ้น บอกเราสิ”

เขาตอบว่า “ ทหารของเราเตลิดหนี หลายคนถูกฆ่าตาย

ซาอูลและโอรสโยนาธานสิ้นพระชนม์แล้ว”

5ดาวิดจึงถามชายหนุ่มผู้มาส่งข่าวว่า

“ เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าซาอูลและโอรสโยนาธานสิ้นพระชนม์แล้ว” 6เขาตอบว่า

“ กระผมอยู่บนภูเขากิลโบอา เห็นกษัตริย์ซาอูลท่อมพระกายลงบนหอก

รกรบของศัตรูก็ประชิดเข้ามา 7เมื่อพระองค์เห็นกระผม ก็ร้องเรียกให้เข้าไปหา แล้วกระผมทูลถามว่า ‘ จะทรงให้ข้าพระองค์กระทำการใด’

8พระองค์ตรัสถามว่า ‘ เจ้าเป็นใคร’ กระผมทูลว่า

‘ เป็นชาวอามาเลชพระเจ้าข้า’ 9พระองค์จึงตรัสว่า ‘ มาฆ่าเราที่เถิด

เราใกล้จะตายแล้ว แต่ก็ไม่ตายเสียที’ 10กระผมก็เลยปลงพระชนม์

เพราะเห็นว่าทรงไม่รอดแน่ๆ

แล้วกระผมก็เอามงกุฎกับทองคำที่บนพระกร¹มาให้ท่าน

ผู้เป็นเจ้านายของกระผม”

11ดาวิดกับพรรคพวกจึงฉีกเสื้อผ้าของตน 12พวกเขาพากันไว้ทุกข์รำไห่

และอดอาหารตลอดวันนั้นไว้อาลัยแต่ซาอูล

และโอรสโยนาธานไพร่พลขององค์พระผู้เป็นเจ้า+และชาวอิสราเอลซึ่งเสียชีวิต

1 1:10* เครื่องประดับรัดต้นแขน

ตด้วยคมดา บ 13ดาวิดพูดกับชายหนุ่มที่นำข่าวมาว่า “ เจ้ามาจากไหน”
เขาตอบว่า “ กระผมเป็นลูกคนต่างด้าวชาวอามาเลซขอรับ” 14ดาวิดถามว่า
“ ทำไมเจ้า จึงบังอาจแตะต้องทำลายผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้”
15แล้วดาวิดสั่งคนของตนว่า” เอาเขาไปฆ่าเสีย” คนของดาวิดก็ฆ่าเขา
16เพราะดาวิดได้กล่าวแล้วว่า “ เจ้าสมควรตาย เพราะ
เจ้าเองได้สารภาพว่าตนบังอาจฆ่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเจิมไว้”

ดาวิดไว้้อาลัยซาอูลและโยนาธาน

17แล้วดาวิดคร่ำครวญไว้้อาลัยแด่ซาอูลกับโยนาธานโอรส

18และบัญชาให้สอนบทคร่ำครวญนี้แก่ชนยูดาห์(บันทึกไว้ในหนังสือแห่งยาซ
าร์) ความว่า

19 “ โอ อิสราเอลเอ๋ย

ศักดิ์สิริของเจ้า นอนสิ้นชีพอยู่ ณ เบื้องสูงแห่งเจ้า

วีรชนแก้วกล้าล้มลงเสียแล้วหนอ

20อย่าแฉ่งข่าวนี้ในเมืองกัท

อย่าประกาศข่าวนี้ตามถนนหนทางในอัชเคโลน

หาไมแล้วธิดาแห่งฟิลิสเตียจะกระหึ่มยิ้มย่อง

หาไมแล้วเหล่าบุตรของผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตจะสิงโลดยินดี

21โอ ภูเขากิบบอง

ขออย่าให้เจ้าได้รับฝนหรือหยาดน้ำค้าง

ขออย่าให้มีท้องทุ่งซึ่งให้พืชพันธุ์ธัญญาหาร

เพราะที่นั่นโล่ของผู้เกรียงไกรถูกหยามเหยียด

โล่ของซาอูลมิได้ชโลมด้วยน้ำมันอีกแล้ว

22ธนูของโยนาธานตีมีเลือดไม่หยุด

ดาบของซาอูลทะลวงเนื้อผู้แก้วกล้าไม่ยั้ง

23ซาอูลและโยนาธาน ยามอยู่ ทรงเป็นที่รัก และน่าชื่นชม

ยามสิ้น มีทรงพรากจากกัน

ทรงว่องไวกว่านกอินทรี แข็งแกร่งกว่าราชสีห์

24 โอ ธิดาแห่งอิสราเอล จงร่ำไห้ให้กับซาอูล

ผู้ทรงตกแต่งเธอด้วยอาภรณ์งดงาม และด้วยเครื่องประดับทองคำ

25 วีรชนแก้วกล้าล้มลงกลางสมรภูมิ

โยนาธานนอนสิ้นชีพ อยู่ ณ เบื้องสูงแห่งเจ้า

26 โอ โยนาธาน ข้าพเจ้าอาลัยถึงท่าน

ท่านเป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า

ความรักที่ท่านมีต่อข้าพเจ้านั้นล้ำลึก ยิ่งกว่าความรักของสตรี

27 วีรชนแก้วกล้าล้มลงเสียแล้ว

อาวุธยุทธโศปกรณ์ก็พินาศไป”

ตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์

2 หลังจากนั้นดาวิดทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

“ ข้าพระองค์ควรกลับไปยังเมืองหนึ่งเมืองใดในยูดาห์หรือไม่”

มีพระดำรัสตอบว่า “ ไปเถิด” ดาวิดทูลว่า “ ข้าพระองค์ควรไปที่ไหน”

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า “ เมืองเฮโบรน”

2 ดาวิดจึงไปที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองคืออาหิโนอัมแห่งยิสเรเอลกับอาบิกายิ

ภรรยาม่ายของนาบาลแห่งคารเมล

3 พร้อมด้วยพรรคพวกและครอบครัวของแต่ละคน มาอยู่ที่เฮโบรน

และหัวเมืองต่างๆ 4 ชาวยูดาห์มาที่เฮโบรน แต่งตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์ แห่งยูดาห์

เมื่อดาวิดทรงทราบว่ายิวเบชกิเลอาดได้จัดการฝังพระศพซาอูล

5 จึงส่งผู้สื่อสารไปแจ้งแก่คนเหล่านั้นว่า

“ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอวยพรท่านทั้งหลายที่จงรักภักดีต่อกษัตริย์ซาอูลโ

ดยการปลงพระศพพระองค์

6 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเมตตาและเที่ยงธรรมต่อท่าน

ข้าพเจ้าเองก็จะเอื้ออารีต่อท่านเนื่องด้วยการกระทำครั้งนี้ของท่าน
7บัดนี้จึงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิดเพราะซาอูลนายของท่านสิ้นพระชนม์แล้ว
และชาวยูดาห์ได้แต่งตั้งข้าพเจ้าขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา”

สงครามระหว่างดาวิดกับวงศ์วานของซาอูล

8ฝ่ายอับเนอร์บุตรเนอร์แม่ทัพของซาอูลได้

พาอิชโบเซทโอรสของซาอูลไปยังมาหะนาอิม

9และแต่งตั้งอิชโบเซทเป็นกษัตริย์ครองกิเลอาด อาเซอร์ ยิสเรเอล เอฟราอิม
เบนยามินและทั่วทั้งอิสราเอล

10อิชโบเซทโอรสซาอูลมีพระชนมายุ 40 พรรษา

เมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ทรงครองราชย์อยู่สองปี

แต่ชนยูดาห์ติดตามดาวิด 11ช่วงเวลาที่ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์คือ
เจ็ดปีหกเดือน

12อับเนอร์บุตรเนอร์กับคนของอิชโบเซทโอรสซาอูล

จากมาหะนาอิมมายังกิเบโอน 13ฝ่ายโยอาบบุตรเศรฺยาห์และคนของดาวิด

ออกมาเผชิญหน้ากับพวกเขาที่สระกิเบโอน โดยอยู่กันคนละฟากของสระ

14อับเนอร์จึงบอกโยอาบว่า “ เรามาดูคนหนุ่มของเราประลองกันดีกว่า”

โยอาบตอบว่า “ ตกลงให้ พวกเขาสู้กัน”

15ฉะนั้นต่างฝ่ายต่างเลือกคนของตนสิบสองคนจากฝ่ายเบนยามินและอิชโบเซ

ทโอรสซาอูลกับอีกสิบสองคนจากฝ่ายดาวิด

16แต่ละฝ่ายจับศีรษะของคู่ต่อสู้และเอาดาบสั้นแทงสีข้างอีกฝ่าย

ต่างก็ล้มตายด้วยกันทั้งคู่ สถานที่แห่งนั้นจึงได้ชื่อว่าเฮลคัทฮัสชูริม²

17ทั้งสองฝ่ายสู้รบกันอย่างดุเดือดในวัน นั้น

ผลปรากฏว่าอับเนอร์และคนอิสราเอลพ่ายแพ้แก่คนของดาวิด

² 2:16* สมรภูมิตาบ หรือ สมรภูมิแห่งการเป็นปรปักษ์

18บุตรทั้งสามของเศรฺยาห้อยที่นั่น คือโยอาบ อาบิชัยและอาสาเฮล
อาสาเฮลนั้นฝีเท้าเร็วดุจละมั่ง19เขาวิ่งไล่อับนเนอร์โดยไมยอมหันซ้ายหันขวา
20อับนเนอร์เหลียวมาเห็นก็ถามว่า “ นั่นเจ้ารี อาสาเฮล” อาสาเฮลตอบว่า
“ ใช่แล้ว” 21อับนเนอร์เตือนว่า
“ หันไปทางซ้ายหรือขวาก็ได้เล่นงานคนอื่นแล้วปลดอาวุธเขาไปดีกว่า”
แต่อาสาเฮลไม่ฟัง รุ่งตามมาไม่ลดละ 22อับนเนอร์ตะโกนย้าว่า
“ อย่าตามมาเลย ถ้าเราต้องฆ่าเจ้า
เราจะไปสู้หน้าโยอาบพี่ชายของเจ้าได้ยังไง”
23แต่อาสาเฮลไมยอมเลิกวิ่งตาม อับนเนอร์ จึงใช้หอกแทงท้องอาสาเฮล
หอกนั้นเสียบทะลุหลัง เขาล้มลงตายคาที่
ทุกคนซึ่งมาถึงตรงที่อาสาเฮลนอนตายอยู่ก็ตะลึงงัน
24แต่โยอาบกับอาบิชัยไล่ตามอับนเนอร์ไป ดวงอาทิตย์เพิ่งลับขอบฟ้า
เมื่อเขามาถึงภูเขามัมาห์ใกล้ก็ยาห์ ตามเส้นทางไปสู่ถิ่นกันดารกิเบโอน
25คนเบนยามินวิ่งตามหลังอับนเนอร์มารวมพลตั้งแถวบนยอดเขา
26อับนเนอร์ตะโกนลงไปบอกโยอาบว่า “ ดาบต้องเข่นฆ่าไม่หยุดหรือไร
ไม่คิดบ้างหรือว่าเรื่องนี้จะจบลงด้วยความขมขื่น
อีกนานแค่ไหนเจ้าถึงจะสั่งคนของเจ้าให้เลิกตามฆ่าพี่น้องกันเอง”
27โยอาบตะโกนกลับไปว่า “ พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
ถ้าเจ้าไม่ได้พูดขึ้นมา พวกเราคงตามล่าพี่น้องจนถึงพຽงนี้เข้าเป็นแน่”
28แล้วโยอาบก็เป่าแตร ทหารทั้งปวงจึงหยุดต่อสู้ หยุดไล่ตามฝ่ายอิสราเอล
29ตลอดคืนนั้นอับนเนอร์กับพรรคพวกเดินทางผ่านอาราบาห์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
และเดินทางผ่านหุบเขาบิทรินต่อไปจนถึงมาหะนาอิม
30โยอาบก็เลิกตามล่าอับนเนอร์ และสั่งรวมพล นอกจากอาสาเฮลแล้วมีอีกเพียง
19 คนที่ขาดหายไป 31แต่คนของดาวิดฆ่าคนเบนยามินที่อยู่กับอับนเนอร์ไปถึง
360 คน

32 พวกเขา นำร่างของอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์ของบิดาที่เบธเลเฮม
จากนั้นโยอาบกับคนของเขาเดินทางตลอดคืนมาถึงเฮโบรนเมื่อรุ่งสาง

3 การสู้รบระหว่างฝ่ายวงศ์วานของซาอูลกับฝ่ายดาวิดยืดเยื้อไปเป็นเวลานาน
ดาวิดเข้มแข็งขึ้นทุกทีๆ ในขณะที่ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลเริ่มอ่อนแอลงเรื่อยๆ
2 โอรสของดาวิดที่ประสูติในเฮโบรน ได้แก่ โอรสหัวปีคืออัมโนน

ประสูติจากอาหิโนอัมแห่งยิสเรเอล

3 องค์ที่สองคือคิเลอบจากอาบีกายิลภรรยาฝ่ายของนาบาลแห่งคารเมล

องค์ที่สามคืออับซาโลมจากมาอาคาห์ธิดาของทัลมัยประมุขแห่งเกชูร์

4 องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์จากฮักกิท องค์ที่ห้าคือเซฟาதியห์จากอาบีทัล

5 และองค์ที่หกคืออิทเรอัมจากเอกลาห์ เหล่านี้คือโอรสของดาวิดที่ประสูติ

ใน เฮโบรน

อับเนอร์มาเข้ากับฝ่ายดาวิด

6 ขณะที่การสู้รบระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับฝ่ายดาวิดดำเนินไปอับเนอร์ก็ขยายอิทธิพลขึ้นเรื่อยๆในฝ่ายซาอูล

7 ซาอูลมีสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์

อิซโบเซทตรัสถามอับเนอร์ว่า

“ เหตุใดท่านจึงหลับนอนกับสนมของเสด็จพ่อ ”

8 คำพูดนี้ทำให้อับเนอร์โกรธจัดจึงตอบว่า

“ ข้าพระบาทเป็นสุนัขรับใช้ยูดาห์หรือ

จนถึงบัดนี้ข้าพระบาทยังคงจงรักภักดีต่อซาอูลพระบิดาและราชวงศ์กับพระสหาย มิได้มอบฝ่าพระบาทให้กับดาวิด นี่หรือคือรางวัลที่ได้รับ

ต้องมาถูกจับผิดด้วยเรื่องผู้หญิง 9 ขอพระเจ้าทรงจัดการกับอับเนอร์อย่างสาหัส

หากไม่ช่วยดาวิดให้ลุล่วงตามพระสัญญาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ไว้

10 และย้ายอาณาจักรจากราชวงศ์ซาอูล

สถาปนาราชบัลลังก์ดาวิดขึ้นเหนืออิสราเอลและยูดาห์
จากดานจาดเบเออร์เซบา”

11อิซโบเซททรงไม่กล้าโต้ตอบประการใดเพราะกลัวอับเนอร์

12แล้วอับเนอร์ส่งตัวแทนไปทูลดาวิดว่า “ แผ่นดินนี้เป็นของใคร

หากทรงทำข้อตกลงกับข้าพระบาท

ข้าพระบาทก็จะช่วยนำอิสราเอลทั้งหมดมาสวามิภักดิ์ต่อฝ่าพระบาท”

13ดาวิดตรัสว่า “ ดี เราจะยินยอมตกลงกับท่าน แต่มีข้อแม้ว่าต้องนำตัวมีคาล

ราชธิดาแห่งซาอูลมาด้วยเมื่อท่านมาพบเรา” 14แล้วดาวิดจึงใช้ผู้สื่อสารไปทูล

อิซโบเซทโอรสซาอูลว่า “ จงคืนตัวมีคาลมเหสีของเรา

ซึ่งเราได้ใช้หนีงปลายองคชาติของชาวฟิลิสเตียร้อยคนเป็นสินสอดสู่ขอมมา”

15อิซโบเซทจึงตรัสสั่งให้ชิงตัวมีคาลจากปัลทีเอล³ บุตรลาอิชสามีของนาง

16ปัลทีเอลเดินตามนางมาจนถึงบาฮูริมและร้องไห้มาตลอดทางอับเนอร์จึงบอก

ว่า” กลับบ้านเสีย” เขาก็กลับไป

17อับเนอร์เกลี้ยกล่อมบรรดาผู้อาวุโสแห่งอิสราเอลว่า

“ พวกท่านก็อยากให้ดาวิดเป็นกษัตริย์มานานแล้ว 18ก็จงทำเสียบัดนี้เถิด!

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ ได้ตรัสไว้ว่า

‘ ดาวิดนี้แหละคือผู้ที่เราจะใช้ให้กอบกู้ประชากรอิสราเอลของเราจากมือชาว
ฟิลิสเตียและจากศัตรูทั้งปวง’ ”

19อับเนอร์ยังได้พูดกับชนตระกูลเบนยามินด้วย

แล้วเขาก็เดินทางมายังเฮโบรน เพื่อทูลทุกสิ่งทุกอย่างที่อิสราเอลและตระกูล

เบนยามินต้องการจะทำ 20เมื่ออับเนอร์ซึ่งมีผู้ติดตาม 20

คนมาเฝ้าดาวิดที่เฮโบรน ดาวิดได้จัดงานเลี้ยงให้เขาเหล่านั้น

21อับเนอร์จึงทูลดาวิดว่า

“ ข้าพระบาทจะไปรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดมาเพื่อฝ่าพระบาท

³ 3:15 * ดู 1 ซม อ . 25:44

พวกเขาจะได้ถวายสัตยาบันและฝ่าพระบาทจะได้ทรงปกครองตามชอบพระทัย
” ดาวิดจึงส่งอับเนอร์กลับไปโดยสวัสดิภาพ

โยอาบสังหารอับเนอร์

22ขณะนั้นโยอาบและคนของดาวิดเพิ่งกลับจากปล้นสะดม

มีข่าวของเชลยมาด้วยมากมาย แต่อับเนอร์ไม่ได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรน

เพราะดาวิดได้ส่งเขากลับไปโดยสันติ

23เมื่อโยอาบทราบว่าอับเนอร์บุตรเนอร์เพิ่งมาเฝ้ากษัตริย์แล้วกลับไปโดยสันติ

24โยอาบ ก็เข้าเฝ้าดาวิดทูลว่า “ เหตุใดฝ่าพระบาททรงทำอย่างนี้

ดูเถิดอับเนอร์มาถึงแล้วแต่ ทรงปล่อยเขาไปได้อย่างไร

25ฝ่าพระบาทก็ทรงทราบอยู่แล้วว่าเขามาสืบดูลาดเลาเพื่อจะวางแผนกลับมา

ล่นงานเรา” 26โยอาบจึงทูลลาแล้วส่งคนไปตามอับเนอร์ทันทีที่บ่อสิราห์

อับเนอร์ก็กลับมาพร้อมกับพวกนั้น แต่ดาวิดไม่ทรงทราบเรื่องนี้

27เมื่ออับเนอร์มาถึงเฮโบรน โยอาบดึงตัวเขามาข้างประตูเมือง

เหมือนมีเรื่องจะคุยเป็นการส่วนตัว แต่แล้วโยอาบก็แทงท้องอับเนอร์ตาย

เป็นการแก้แค้นแทนอาสาเฮลน้องชายของตน

28เมื่อดาวิดทรงทราบเรื่องก็ตรัสว่า “ ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+

เรากับอาณาจักรของเราไม่ได้รู้เห็นหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับความตายของอับ

เนอร์บุตรเนอร์ 29ขอให้ความผิด ครั้งนี้ตกแก่โยอาบและวงศ์ตระกูลของเขา

ขอให้ห้วงศิวานของเขาไม่ขาดคนที่เป็โรคร้าย โรคเรื้อน พิกลพิการ

ตายด้วยความอดอยาก หรือล้มตายด้วยคมดาบเถิด”

30(โยอาบและอาปีชัยน้องชายของเขาได้สังหารอับเนอร์ผู้ฆ่าอาสาเฮลน้องชา
ยของเขาในการต่อสู้ที่กิเบโอน)

การฝังศพอับเนอร์

31ดาวิดตรัสกับโยอาบและพรรคพวกที่อยู่ด้วยว่า “ จงฉีกเสื้อผ้า
สวมชุดผ้ากระสอบและไว้ทุกข์ให้กับอับเนอร์”

กษัตริย์ดาวิดเองทรงติดตามขบวนแห่ศพไปยังสุสาน

32ศพอับเนอร์ถูกฝังไว้ที่เฮโบรนกษัตริย์ทรงร้องไห้เสียงดัง ณ ที่ฝังศพ
ประชากรทั้งปวงก็ร้องไห้ด้วย

33ดาวิดทรงขับร้องบทคร่ำครวญสำหรับอับเนอร์ว่า

“ ควรหรือที่อับเนอร์มาตายเยี่ยงคนเถื่อน

34มือของท่านไม่ได้ถูกมัด

เท้าของท่านไม่ได้ถูกจองจำ

ท่านล้มลง เช่นดังผู้ที่ล้มต่อหน้าคนชั่ว”

ประชากรทั้งปวงก็ร้องไห้ให้กับอับเนอร์อีกครั้ง

35แล้วพวกเขามาทูลดาวิดให้ทรงยอมเสวยพระกระยาหารบ้างขณะยังวันอยู่แ

ต์ดาวิดตรัสสาบานว่า “ ขอพระเจ้าทรงจัดการกับเราอย่างหนักหนาสาหัส

หากเราลืมรสขมปังหรือสิ่งอื่นใดก่อนดวงอาทิตย์ลับฟ้า”

36การกระทำเช่นนี้เป็นที่ชื่นชอบแก่ประชาชนยิ่งนัก

อันที่จริงพวกเขาชื่นชอบทั้งนั้นไม่ว่ากษัตริย์จะกระทำสิ่งใด

37ในวันนั้นประชาชนทั้งหมดและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงทราบว่าดาวิดไม่ได้มีส

วณเกี่ยวข้อใดๆ กับการสังหารอับเนอร์บุตรเนอร์เลย

38แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสกับประชากรว่า

“ ในวันนี้คนสำคัญและเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งได้สิ้นชีพลงเสียแล้วในอิสรา

เอล 39และวันนี้ถึงแม้เราจะเป็นกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้เราก็อ่อนแอ

และบุตรทั้งสองของเศรุษานี้ก็แข็งแกร่งเกินไปสำหรับเรา

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตอบสนองคนชั่วที่ได้ทำการชั่วเถิด”

อิชโบเชทถูกปลงพระชนม์

4 เมื่ออิซโบเซทโอรสชาอูลทรงทราบว่า

อับเนอร์เสียชีวิตที่เฮโบรณก็ทรงหัวหนวด และชาวอิสราเอลทั้งปวงก็ตื่นตกใจ

2อิซโบเซทมีหัวหน้ากองปล้นสะดม 2 คน คือบาอานาห์และเรคาบ

ทั้งสองเป็นบุตรของริมโมนตระกูลเบนยามินแห่งเบเอโรท

ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของเบนยามิน

3เพราะชาวเบเอโรทหนีไปอาศัยอยู่ที่กัททาอิมในฐานะคนต่างถิ่นตราบทุกวันนี้

4(โยนาธานโอรสชาอูลมีบุตรชายคนหนึ่งซึ่งขาพิการทั้งสองข้าง

ขณะที่เด็กนั้นอายุ 5 ขวบ มีคนนำข่าวชาอูลกับโยนาธานจากยิสเรเอลมาแจ้ง

พี่เลี้ยงรีบอุ้มขึ้นและพาหนี เขาจึงตกลงมาและเป็นง่อย เขาชื่อว่าเมฟีโบเซท)

5ฝ่ายเรคาบและบาอานาห์

บุตรของริมโมนแห่งเบเอโรทออกเดินทางมายังตำหนักของ

อิซโบเซทมาถึงในเวลากลางวัน ขณะอิซโบเซทกำลังบรรทมพักเที่ยง

6ทั้งสองเข้าไปยังส่วนในของตำหนักทำที่ว่าจะเข้าไปเอาข้าวสาลี

แล้วเขาก็แทงที่ท้อง จากนั้นเรคาบกับบาอานาห์ก็หนีไป

7ทั้งสองเข้าไปในตำหนักขณะอิซโบเซทบรรทมอยู่บนพระแท่นในห้องบรรทม

หลังจากเขาจ้วงแทงและปลงพระชนม์แล้วก็ตัดพระเศียรหัวนี้มาตลอดคืบตาม

เส้นทางอาราบาห์ 8เขานำพระเศียรอิซโบเซทมาเข้าเผ่าดาวิดที่เมืองเฮโบรณ

กราบทูลว่า “ นี่คือนิ้วของอิซโบเซทลูกของชาอูล

ศัตรูผู้พยายามตามฆ่าฝ่าพระบาท

วันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงแก้แค้นต่อชาอูลและครอบครัวแล้วเพื่อฝ่าพระบาท

” 9ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์ บุตรริมโมนแห่งเบเอโรทว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงกอบกู้เราพ้นจากทุกข้อนั้นทั้งปวงนั้น

ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด 10เมื่อมีคนมาบอกเราว่าชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว

โดยหลงคิดว่าเอาข้าวดีมาบอกเรานั้น เราก็จับฆ่าเสียในศึกลาก

นั้นแหละบำเหน็จที่เราให้สำหรับข่าวของเขา 11ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

เราจะตอบแทนอย่างสาสมกับคนสารเลวที่ลอบฆ่าคนบริสุทธิ์ถึงในบ้าน

และทุกอย่างที่อยู่บนเตียงของเขา

เราไม่ควรเอาชีวิตเจ้ามาทดแทนและกำจัดเจ้าออกจากแผ่นดินหรือ”

12แล้วดาวิดจึงตรัสสั่งทหารให้ฆ่าเรคาบกับบาอานาห์

ตัดมือและเท้าของคนทั้งสองออกมาเอาร่างแขวนไว้ข้างสระในเฮโบรน

จากนั้นก็นำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของอับเนอร์ที่เฮโบ

บ ร น

ดาวิดเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

5ชนอิสราเอลทุกตระกูลมาเข้าเฝ้าดาวิดที่เฮโบรน ทูลว่า

“ ข้าพระบาททั้งหลายเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิตของฝ่าพระบาท

2ตั้งแต่ในรัชกาลของซาอูล ฝ่าพระบาทก็ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลในการรบ

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ ได้ตรัสไว้ว่าฝ่าพระบาทจะเป็นผู้อภิบาลและเป็นผู้ปกครองแ

ห่งอิสราเอลประชากรของพระองค์”

3เมื่อบรรดาผู้อาวุโสแห่งอิสราเอลมาเข้าเฝ้าดาวิดที่เฮโบรน

กษัตริย์ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขาที่เฮโบรนต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็น

นเจ้า+ และพวกเขาจึงตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

4ดาวิดทรงมีพระชนมายุ 30 พรรษา เมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์และทรงครองราชย์อยู่

40 ปี 5ทรงปกครองเหนือยูดาห์ 7 ปี 6

เดือนในเฮโบรนและเหนืออิสราเอลกับยูดาห์ทั้งหมด 33 ปีในเยรูซาเล็ม

ดาวิดพิชิตเยรูซาเล็ม

6ดาวิดทรงนำกองทหารไปยังเยรูซาเล็มเพื่อรบกับชาวเยบุสซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น

คนเหล่านั้นบอกกับดาวิดว่า “ เจ้าเข้ามาในนี้ไม่ได้หรอก ต่อให้คนตาบอด

คนง่อยก็กำจัดเจ้าออกไปได้” พวกเขาคิดว่าดาวิดไม่อาจบุกเข้าไปได้

7แต่ดาวิดก็ยึดป้อมแห่งศิโยนเมืองดาวิดได้ 8ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า

“ ใครจะพิชิตพวกเยบุสต้องอาศัยร่องน้ำ

บุกเข้าถึงตัวพวก' ตาบอดเป็นนงอย' ซึ่งเป็นศัตรูของดาวิด"
นี่เป็นเหตุให้ผู้คนพูดกันว่า " คนตาบอดกับคนงอยจะไม่ได้เข้าไปในวัง"
9ดาวิดจึงประทับอยู่ในป้อมปราการนั้นและขนานนามว่าเมืองดาวิด
พระองค์ทรงสร้างเมืองรอบๆตั้งแต่มีลโล⁴เข้าไปข้างใน 10ดาวิด
เริ่มยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงฤทธิ์สถิตอยู่ด้วย
11ฮีรามกษัตริย์แห่งไทระได้ส่งผู้สื่อสาร มาเฝ้าดาวิดพร้อมทั้งช่างไม้สนสีดาร์
และช่างไม้กับช่างก่อ มาสร้างพระราชวังของดาวิด
12ดาวิดทรงตระหนักว่าที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถาปนาท่านเป็นกษัตริย์เหนือ
อิสราเอล และทรงเชิดชูอาณาจักรของดาวิด
ก็เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์
13หลังจากที่ย้ายจากเฮโบรนมาประทับที่เยรูซาเล็ม
ดาวิดได้อภิเษกมเหสีองค์อื่นๆและมีสนมหลายคน มีโอรสธิดาเพิ่มอีกหลายองค์
14โอรสซึ่งประสูติที่เยรูซาเล็มได้แก่ ชัมมูวา โชบับ นาธัน โชโลมอน
15อิชฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย 16เอลิชามา เอลียาดา และเอลิเฟเลท

ดาวิดพิชิตฟิลิสเตีย

17เมื่อชาวฟิลิสเตียได้ข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมตั้งเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล
ก็ระดม พลมาค้นหาดาวิด แต่ดาวิดทรงทราบเรื่องจึงเสด็จเข้าในที่มั่น
18ครั้งชาวฟิลิสเตียมาถึงก็กระจายพลทั่วหุบเขาเรฟาอิม
19ดาวิดจึงทูลถามพระเจ้าว่า " ข้าพระองค์ควรออกไป
โจมตีพวกฟิลิสเตียหรือไม่
พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่"
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสตอบว่า
" ไปเถิดเพราะเราจะมอบพวกเขาไว้ในมือข้าพระองค์"

⁴ 5:9* แนวเนินดินทางตะวันออก

20ดาวิดจึงเสด็จไปที่บาอัลเปราซิมและพิชิตพวกเขา ดาวิดตรัสว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงธาโถมเข้าใส่ศัตรูของข้าพเจ้าตั้งสายน้ำเชี่ยว”

ที่แห่งนั้นจึงได้ชื่อว่าบาอัลเปราซิม⁵

21ครั้งนั้นดาวิดและกองทหารยึดได้เทวรูปมากมายซึ่งชาวฟิลิสเตียทิ้งไว้

22แต่ชาวฟิลิสเตียกลับมาอีกกระจายกำลังทั่วหุบเขาเรฟาอิม

23ดาวิดจึงทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ และพระองค์ตรัสว่า

“ อย่าบุกโจมตีทางด้านหน้า จงโอบล้อมด้านหลัง แล้วรุกเข้าโจมตี

ทางด้านหน้าหมุดต้นยางสน

24เมื่อเจ้าได้ยินเสียงคล้ายเสียงย่าเท้าบนยอดต้นยางสน จงบุกเข้าไปโดยเร็ว

เพราะจะเป็นสัญญาณว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ได้ทรงนำหน้าเจ้าไปเล่นงานกองทัพ

ฟิลิสเตียแล้ว” 25ดาวิดก็กระทำตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสสั่ง

บุกโจมตีชาวฟิลิสเตียตลอดทางตั้งแต่กิเบโอน⁶ถึงเกเซอร์

ดาวิดอัญเชิญหีบพันธสัญญากลับมา

6 แล้วดาวิดนำพลอิสราเอลที่เลือกสรรแล้ว 30,000 คน

2 ไปยังบาอาลาห์แห่งยูดาห์⁷

เพื่ออัญเชิญหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าซึ่งเรียกตามพระนามคือ

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงฤทธิผู้ประทับระหว่างเศรบบนหีบนั้น

3 พวกเขาตั้งหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าบนเกวียนใหม่และนำลงมาจากบ้านของ

งอาบีนาตบซึ่งอยู่บนภูเขา

โดยมีอุสซาคกับอะหิโยบุตรของงอาบีนาตบเป็นผู้นำเกวียน

4 ที่บรรทุกหีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+และอาหิโยเดินนำหน้า

⁵ 5:20* หมายความว่าพระเจ้าทรงธาโถมเข้าใส่

⁶ 5:25* หรือ กิเบโอน

⁷ 6:2* หรือ คิริยาทเยอาริม

5ดาวิดและปวงชนอิสราเอลเฉลิมฉลองอย่างเต็มที่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
มีการขับร้องบรรเลงดนตรี ทั้งพิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา กรับและฉาบ
6เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน วัวเกิดสะดุด
อุสซาค์ยื่นมือออกมายึดหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าไว้ 7พระพิโรธ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+จึงพลุ่งขึ้นต่ออุสซาค์
และทรงประหารเขาที่บังอาจกระทำอย่างไม่ยำเกรงพระองค์
เขาตายอยู่ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้า
8ดาวิดไม่พอพระทัยที่พระเจ้าทรงพระพิโรธอุสซาค์ที่แห่งนั้นจึงได้ชื่อว่า
เปเรสอุสซาค์⁸จวบจนบัดนี้ 9ดาวิดรู้สึกเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า+และตรัสว่า
“ เราจะนำหีบพันธสัญญากลับไปบ้านได้อย่างไร?”
10ฉะนั้นจึงทรงดำริไม่นำกลับมายังเมืองดาวิด
แต่นำไปไว้ที่บ้านของโอเบดเอโดมแห่งกัท
11หีบพันธสัญญาประดิษฐานอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 3 เดือน
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอวยพรแก่โอเบดเอโดมแห่งกัทและทุกคนในครัวเรือน
องค์พระผู้เป็นเจ้า+เจ้าทรงอวยพรครอบครัวโอเบดเอโดมและทุกสิ่งที่เขา มีเนื่องด้วย
หีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้า
จึงทรงไปอัญเชิญหีบพันธสัญญาจากบ้านโอเบดเอโดมมายังเมืองดาวิดด้วยความ
ยินดี 13เมื่อผู้หามหีบเดินไปได้ 6 ก้าว ดาวิดก็ถวายวัวผู้ 1 ตัว และลูกวัวขุน
1 ตัว 14ดาวิดทรงสวมเอโฟดลินิน
เต้นรำต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+อย่างสุดกำลัง
15ดาวิดและชนอิสราเอลทั้งปวงอัญเชิญหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า+
มาท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร
16ขณะที่ขบวนหีบพันธสัญญาผ่านเข้ามาในเมืองดาวิด
มีคาลธิดาของซาอูลมองจากหน้าต่าง

⁸ 6:8* แปลว่า อุบัติภัยแก่อุสซาค์

เห็นดาวิดทรงโลดเต้นและร่ำร้องร้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็หมีนประมา
า ท ใน ใจ

17พวกเขาอัญเชิญหีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+มาตั้งไว้ที่เดิมในเติน
ท์ซึ่งดาวิดทรงจัดเตรียมไว้ แล้วดาวิดถวายเครื่องเผาบูชา
และเครื่องสันติบูชาเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+18หลังจากที่ถวายเครื่อง
บูชาเสร็จแล้วดาวิด

ก็ทรงอำนวยการแก่ประชากรในพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธิ์

19และประทานของแก่ทุกคนทั้งชายและหญิง เป็นขนมปังหนึ่งก้อน
อิมทผลัม⁹หนึ่งก้อน องุ่นอัดหนึ่งก้อน แล้วประชาชนทั้งปวงพากันกลับบ้าน

20ดาวิดก็เสด็จกลับมาอำนวยการแก่บรรดาเชื้อพระวงศ์

แต่มีคาลิตาซาอุลออกมารับเสด็จ และตรัสว่า

“ วันนี้ราชันแห่งอิสราเอลส่งาภาคภูมิจริงนะทรงเปลื้องอาภรณ์ต่อหน้าหญิงไ
พร เหมือนคนถ้อยไร้ยางอาย ” 21ดาวิดตรัสย้อนว่า

“ ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงเลือกเราให้สูงส่งกว่าเสด็จพ่อขอ
งเจ้าและวงศ์ตระกูลของเจ้า

และทรงแต่งตั้งเราให้เป็นผู้นำของอิสราเอลประชากรของพระองค์

เราจะเฉลิมฉลองต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+

22เท่านั้นยังไม่พอต่อให้เราต่ำต้อยยิ่งกว่านี้หรือตกต่ำในสายตาของเราเอง

แต่เราจะได้รับการเคารพยกย่องจากพวกหญิงสาวที่เจ้าเอ่ยมา”

23และมีคาลิตาของซาอุลก็ไม่มี โอรสธิดาเลยตลอดชีวิต

คำพูดของนาธาน

7 หลังจากกษัตริย์ดาวิดเข้าประทับในพระราชวัง

และองค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานการพักสงบจากศัตรูรอบด้านแล้ว

⁹ 6:19* หรือบางฉบับว่า เนื้อ

2ดาวิดตรัสกับนาอันผู้เผยพระวจนะว่า “ ดูเถิด
เราอาศัยอยู่ในราชวังไม้สนสีดาร์
ในขณะที่หีบพันธสัญญาของพระเจ้ายังคงอยู่ในเต็นท์”
3นาอันทูลว่า “ ขอทรงกระทำตามพระดำริ ชอบเถิด
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงสถิตกับฝ่าพระบาท”
4ในคืนนั้น มีพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงนาอันความว่า
5” จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของ เราว่า ‘ เจ้าจะเป็นผู้สร้างวิหารให้เราอยู่หรือ
6เราไม่เคยอยู่ในวิหารเลย
นับตั้งแต่เรานำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์จวบจนทุกวันนี้
เราอาศัยอยู่ในเต็นท์ตลอด ย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง
7ไม่ว่าโยกย้ายไปที่ไหนกับชนอิสราเอล
เคยหรือที่เราออกปากกับบรรดาผู้นำซึ่งเราสั่งให้อภิบาลอิสราเอลประชากรขอ
งเราว่า ‘ ทำไมไม่สร้างวิหารด้วย ไม้สนสีดาร์ให้เรา’
8บัดนี้จึงบอกดาวิดผู้รับใช้ของเรว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธิตรีที่ว่า
‘ เราพาเจ้าออกมาจากทุ่งหญ้าจากการต้อนแกะมา
ปกครองอิสราเอลประชากรของเรา 9เราอยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน
และเราทำลายศัตรู ทั้งปวงของเจ้าออกไปพ้นหน้าเจ้า
บัดนี้เราจะกระทำให้เจ้าเลื่อนนามยิ่งขึ้นไปอีก เช่นดั่งนามบุคคลสำคัญของโลก
10และเราจัดเตรียม ที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเราตั้งรกราก
เพื่อเขาจะมีบ้านเรือนเป็นกรรมสิทธิ์ และไม่ต้องถูกรบกวนอีก
คนชั่วคนร้ายจะไม่มาข่มเหงรังแกพวกเขาเหมือนแต่แรก 11และเรื่อยมา
นับตั้งแต่เราได้ตั้งผู้วินิจฉัย¹⁰ ปกครองอิสราเอล
ทั้งเราจะให้เจ้าพักสงบจากศัตรูทั้งปวง
เราองค์พระผู้เป็นเจ้า+ประกาศต่อเจ้าว่า

¹⁰ 7:11* หรือ ผู้นำ

เราเองจะสถาปนาวงศ์วานหนึ่งเพื่อเจ้า
12เมื่อถึงกำหนดเวลาและเจ้าไปอยู่สงบบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว
เราจะตั้งบุตรคนหนึ่งของเจ้าขึ้นสืบต่อจากเจ้าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าเอง
เราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา 13เขาจะเป็นผู้สร้างวิหารเพื่อนามของเรา
และเราจะสถาปนาลัทธิแห่งอาณาจักรของเขาให้ยืนยงตลอดไป
14เราจะเป็นบิดาของเขาและเขาจะเป็นบุตรของเรา เมื่อเขาทำผิด
เราจะใช้ชนชาติอื่นๆเป็นไม้เรียวตีสอนเขา¹¹
15แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่พรากจากเขา เหมือนที่เราหนีจากซาอูล
ซึ่งเราถอดออกไปต่อหน้าเจ้า
16วงศ์ตระกูลและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ตลอดไปต่อหน้าเรา¹²
บัลลังก์ของเจ้าจะยั่งยืนเป็นนิตย์ ” 17นาธันจึงกลับมาเฝ้าดาวิด
ทูลทุกสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ท่าน

ดาวิดอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้า

18จากนั้นดาวิดจึงเสด็จเข้าไปประทับนั่งลงต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า
+ และกราบทูลว่า “ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า วงศ์ตระกูลของข้าพระองค์เป็นใครหนอ
พระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาถึงเพียงนี้? 19และไม่เพียงแต่เท่านั้น
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
พระองค์ยังตรัสถึงอนาคตแห่งวงศ์วานผู้ทาสของพระองค์
ทรงกรุณาต่อมนุษย์เช่นนี้เสมอๆหรือ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
20ดาวิดจะกราบทูลว่าอย่างไรได้? เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้ทาสของพระองค์
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด

¹¹ 7:14* หรือ เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวเหมือนบิดาตีสอนบุตร

¹² 7:16* ต่อหน้าเจ้า

21 พระองค์ทรงกระทำการยิ่งใหญ่และให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ทาสตามที่ตรัสไว้ และตามชอบพระทัยของพระองค์ 22 พระองค์ทรงยิ่งใหญ่นัก

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด! ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนมากับหู

23 ชนชาติใดเล่าทั่วพิภพเสมอเหมือนอิสราเอลประชากรของพระองค์ ที่พระเจ้าเสด็จมาช่วยกู้ในฐานะประชากรเพื่อพระองค์เอง

และเพื่อนำเกียรติยศมาสู่พระนามของพระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ นำเกรงขาม

โดยขับไล่ประชาชาติต่างๆ และพระของพวกเขากลับไปพ้นหน้าประชากรของพระองค์ซึ่งทรงกอบกู้จากอียิปต์

24 พระองค์ทรงตั้งอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เองตลอดไป โอ

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย 25 และบัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้า

ขอทรงกระทำตามพระสัญญาเกี่ยวกับผู้ทาสและวงศ์วานตลอดไป

26 เพื่อพระนามของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่ในรันดร คนทั้งหลายจะกล่าวว่า

‘ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธิ์คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล!’

และวงศ์วานดาวิดผู้ทาสของพระองค์จะได้รับการสถาปนาไว้เบื้องพระพักตร์พระองค์ 27 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ทรงฤทธิ์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

พระองค์ได้ทรงเปิดเผยแก่ผู้ทาสไว้ว่าจะทรงสถาปนาวงศ์วานหนึ่งเพื่อข้าพระองค์ ผู้ทาสของพระองค์จึงอาจหาญทูลอธิษฐานเช่นนี้

28 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

พระดำรัสของพระองค์เป็นความจริง

และพระองค์ประทานคำสัญญาอันล้ำเลิศนี้แก่ผู้ทาส

29 บัดนี้ขอทรงโปรดอวยพรวงศ์วานแห่งผู้ทาสของพระองค์ให้ยืนยงตลอดไป บื้องพระพักตร์พระองค์

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดได้ตรัสไว้เช่นนั้น

ขอให้วงศัวานแห่งผู้ทาสของพระองค์ได้รับการอวยพรจากพระองค์ตลอดกาล
น าน เ ท อ ญ ”

ชัยชนะของดาวิด

8 ต่อมาดาวิดทรงพิชิตชาวฟิลิสเตียอย่างราบคาบ

พระองค์ยึดเมืองเมธอกัมมาห์จากฟิลิสเตีย 2 ดาวิดยังได้ทรงพิชิตชาวโมอับ
จับเชลยนอนเรียงแถว วัดโดยสายวัด ทุกๆ สองในสามถูกประหารชีวิต
และอีกหนึ่งในสามไว้ชีวิต

ชาวโมอับจึงขึ้นแค้นดาวิดและต้องส่งส่วยบรรณาการ

3 ดาวิดยังได้ทรงพิชิตฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโหบแห่งโคบาหลี

เมื่อเสด็จไปกู้อำนาจคืนที่แม่น้ำยูเฟรติส 4 ดาวิดทรงยึดรถรบ 1,000 คัน

พล ร ถ ร บ 7,000 คน ¹³ และ ท ห า ร ร าบ 20,000

คนทรงตัดเอ็นขาม้าศึกทั้งหมด ยกเว้นไว้สำหรับเทียมรถ 100 คัน

5 ทั้งทรงประหารชาวอาร์มแห่งดามัสกัส 22,000 คน ซึ่งมาช่วยฮาดัดเอเซอร์

6 ดาวิดทรงวางกำลัง ทหารไว้ที่ป้อมต่างๆในอาณาจักรอาร์มแห่ง ดามัสกัส

และชาวอาร์มก็ขึ้นกับดาวิด

ต้องส่งบรรณาการมาถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานชัย ชนะแก่ดาวิด

ไม่ว่าดาวิดจะไปที่ไหน 7 ดาวิด

ทรงนำโล่ทองคำของนายทหารของฮาดัดเอเซอร์มายังเยรูซาเล็ม

8 กษัตริย์ดาวิดยังได้นำ ทองสัมฤทธิ์มากมายจากเทบาหลี¹⁴

และเบโรธัยเมืองของฮาดัดเอเซอร์มาด้วย

¹³ 8:4* ดู 1 พ ศ ด . 18:4 บางต้นฉบับ “ ทรงยึดพลรถรบ 1,700 คัน ”

¹⁴ 8:8* หรือ เบทาห์

9เมื่อราชาโทอู¹⁵แห่งฮามัทได้ยื่นกิตติศัพท์
ที่ดาวิดทรงรับชนะกองทัพบของฮาดัดเอเซอร์
10ก็ส่งโยรัม¹⁶โอรสสมาคารวะกษัตริย์ดาวิดและ
ร่วมยินดีในชัยชนะเหนือฮาดัดเอเซอร์ซึ่งเป็น ข้าศึกของโทอู
โยรัมนำเครื่องเงิน ทอง และทองสัมฤทธิ์มาเป็นบรรณาการ
11กษัตริย์ดาวิดทรงถวายสิ่งทั้งปวงนี้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ+เช่นเดียวกับเงินแล
ะทองซึ่งรับจากชนชาติต่างๆ ที่ดาวิดพิชิตคือ 12เอ โ ต ม ¹⁷กับโมอับ
อัมโมนกับฟิลิสเตีย
และอามาเลคตลอดจนของเชลยที่รับมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรส
เรโหบกษัตริย์แห่งโคบาหลี

13พระนามของดาวิดก็เลื่องลือ หลังจากที่ทรงประหารชาวเอโดม
18,000 คน ที่หุบเขาเกลือ 14จากนั้นทรงวางกำลังทหารไว้ที่ป้อมทั่วเอโดม
ชาวเอโดมทั้งหมดจึงขึ้นแก้ดาวิด
องค์พระผู้เป็นเจ้าของ+ทรงให้ดาวิดมีชัยชนะทุกหนทุกแห่งที่ไป

ข้าราชการบริพารของดาวิด

15ดาวิดทรงครองเหนืออิสราเอลทั้งปวงทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องยุติธรรมเพื่อเหล่า
า ป ร ะ ช า ก ร 16โยอาบบุตรเศรฺยาห์ดูแลกองทัพ
เยโฮชาฟัทบุตรอาหิสุตเป็นอาลักษณ์หลวง17ศาคาบุตรอาหิหุบและอาหิเมเลค
บุตร อาบิยาธาห์เป็นปุโรหิต เสาโรอาห์เป็นราชเลขานุการ

¹⁵ 8:9* หรือ โทอู

¹⁶ 8:10* หรือ ฮาโดรัม

¹⁷ 8:12* ดู 1พ ศ ด .18:11 บางต้นฉบับ “ อารัม”

18 เบนยามินบุตรเยโฮยาดาคูแลพวกเคเรธีและคนเปเลท
และโอรสของดาวิดเป็นราชมนตรี¹⁸

ดาวิดและเมฟีโบเชท

9 ดาวิดทรงเปรยว่า” มีสมาชิกคนใดในราชวงศ์ซาอูลที่ยังมีชีวิตอยู่บ้างหรือไม่
จะได้แสดงน้ำใจต่อเขาเพื่อเห็นแก่โยนาธาน”

2 ยังมีข้าราชการคนหนึ่งของซาอูลชื่อคิบา เขาถูกเรียกตัวมาเฝ้า

ดาวิดตรัสว่า “ เจ้าคือคิบาหรือ” เขาทูลว่า “ พระเจ้าข้า” 3 ดาวิดตรัส

ถามว่า “ ในราชวงศ์ของซาอูลมีใครเหลืออยู่บ้างไหม

เราจะได้แสดงความกรุณาของพระเจ้าต่อเขา” คิบาทูลว่า

“ บุตรชายของโยนาธานยังมีชีวิตอยู่ เท่าทั้งสองข้างของเขาเป็นง่อย”

4 กษัตริย์ตรัสถามว่า “ เขาอยู่ ที่ไหน” คิบาทูลตอบว่า

“ เขาอยู่ที่บ้านของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบารี”

5 ดาวิดจึงทรงให้รับตัวเขามาจากโลเดบารีจากบ้านมาคีร์บุตรอัมมีเอล

6 เมื่อเมฟีโบเชทบุตรโยนาธานโอรสซาอูลมาเฝ้าดาวิด

ก็กราบลงถวายความเคารพ ดาวิดตรัสเรียก “ เมฟีโบเชทเอ๋ย”

“ พระเจ้าข้า” เขาทูลตอบ 7 ดาวิดตรัส ต่อไปว่า “ อย่ากลัวไปเลย

เพราะเราจะแสดงความเมตตากรุณาต่อเจ้าโดยเห็นแก่โยนาธานบิดาของเจ้าแ

นนอน เราจะคืนที่ดินทั้งหมดของซาอูลปู่ของเจ้าให้เจ้า

และเจ้าจะมานั่งร่วมโต๊ะกับเราเสมอ” 8 เมฟีโบเชท กราบลงแล้วทูลว่า

“ สุนัขตายเช่นข้าพระบาท มิบังควรที่จะได้รับพระกรุณาคุณจากฝ่าพระ
บาทเลย ”

9 ดาวิดจึงเรียกตัวคิบาข้าราชการของ ซาอูลมา ตรัสกับเขาว่า

“ เราได้ยกข้าวของทุกอย่างที่เป็นของซาอูลและราชวงศ์ให้แก่

¹⁸ 8:18 * หรือ “ ปุโรหิต”

หลานของนายเจ้า 10ตัวเจ้ากับลูกๆและคนใช้
จงทำไร่ไถนาให้เขาและนำพืชผลมาเพื่อเลี้ยงดูหลานของนายเจ้า
และเมฟีโบเซทหลานของนายเจ้าจะร่วมโต๊ะกับเราเสมอ”
(ฝ่ายศิบามีลูกชายสิบห้าคนและคนใช้ยี่สิบคน)11ศิบาก็ทูลว่า
“ ข้าพระบาทจะกระทำทุก อย่างตามพระบัญชา” ดังนั้นเมฟีโบเซทจึง
ร่วมโต๊ะเสวยกับดาวิด เสมอโอรสองค์หนึ่ง 12เมฟีโบเซท
มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อมีคา
ทุกคนในครัวเรือนของศิบาเป็นคนใช้ของเมฟีโบเซ ท 13ส่วนเมฟีโบเซทอาศัย
อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะเขาร่วมโต๊ะเสวยเป็นประจำ และทำพิการทั้งสองข้าง

ดาวิดพิชิตชาวอัมโมน

10 ต่อมานาหาซกษัตริย์แห่งอัมโมนสิ้นพระชนม์ลง
และฮานูนโอรสขึ้นครองราชย์แทน 2ดาวิดทรงรำพึงว่า ‘ เราจะแสดง
น้ำใจต่อฮานูนบุตรนาหาซ เหมือนที่นาหาซ
เคยแสดงน้ำใจต่อเรา’ ดาวิดจึงส่งทูตไปแสดง
ความเสียใจต่อฮานูนที่สูญเสียพระบิดา เมื่อคนของดาวิดมายังดินแดนอัมโมน
3พวกเขาขนนางของฮานูนทูลประมุขของตนว่า
“ พระองค์ทรงคิดว่าดาวิดถวายเกียรติแต่พระบิดาโดย
ส่งคนมาแสดงความเสียใจหรือพระเจ้าข้า
ดาวิดส่งพวกเขามาเพื่อสืบลูกลาดเลาก่อนเข้าโจมตีมิใช่หรือ”
4ฮานูนจึงจับคนของดาวิดโกนเคราออกครึ่งหนึ่ง
และตัดเสื้อผ้าตรงสะโพกออกแล้วปล่อยไป 5เมื่อดาวิดทรงทราบก็สั่งให้ทูต
เหล่านั้น” จงพักอยู่ที่เยรีโคจนกว่าเคราจะขึ้นดั้งเดิมเถิด”
เพราะพวกเขาอับอายขายหน้ามาก
6ถึงตอนนี้ชาวอัมโมนตระหนักแล้วว่าได้ช่วยดาวิดอย่างร้ายแรงเพียงใดจึงจ้าง

ทหารราบชาวอาร์ม 20,000 คนจากเบธเรโหบและโคซาห์ อีก1,000
คนจากกษัตริย์มาอาคาห์ และ 12,000 คน จาก โทบ 7เมื่อดาวิด
ทรงทราบเช่นนั้น ก็ส่งโยอาบและกองทัพอิสราเอลทั้งหมดไป
8คนอัมโมนออกมาตั้งแนวรบที่ทางเข้าประตูเมือง ขณะที่ชาวอาร์มจากโคซาห์
เรโหบ โทบ และมาอาคาห์อยู่ที่โล่งนอกเมือง
9โยอาบเห็นแนวรบเข้าศึกตีขนามาทั้งด้านหน้าและด้านหลังจึงเลือกทหารดีที่
สุดในอิสราเอล จัดทัพไปสู้รบกับชาวอาร์ม
10ส่วนกองทัพที่เหลือให้อยู่กับอาบีชัยน้องชาย
และจัดทัพสู้กับชาวอัมโมน11โยอาบ กล่าวว่า
“ ถ้าพวกอาร์มแข็งแกร่งกว่าพี่ก็ออกมาช่วยพี่
แต่ถ้าชาวอัมโมนแข็งแกร่งเกินกำลังของเจ้าพี่จะมาช่วย
12ขอให้เข้มแข็งเราจะสู้รบอย่างกล้าหาญเพื่อพี่น้องร่วมชาติของเรา
และเพื่อนครแห่งพระเจ้าของเรา
องค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทรงกระทำตามที่ทรงเห็นชอบ”
13และเมื่อโยอาบกับกองทัพบุกเข้าโจมตีชาวอาร์มก็ถอยหนี
14เมื่อชาวอัมโมนเห็นชาวอาร์มหนี ก็หนีบ้าง
ถอยหนีจากอาบีชัยเข้าไปในเมือง
โยอาบจึงกลับจากการสู้รบกับชาวอัมโมนคืนสู่เยรูซาเล็ม
15หลังจากที่ชาวอาร์มเห็นว่าถูกอิสราเอล รุกไล่ก็รวมกำลังกันอีก
16ฮาตัดเอเซอร์นำคนอาร์มจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส มาสมทบ
พวกเขามายังเฮลัม มีโซบัคแม่ทัพของฮาตัดเอเซอร์เป็นผู้บัญชาการ
17เมื่อดาวิดทรงทราบ ก็ระดมพลอิสราเอล ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมายังเฮลัม
ชาวอาร์มตั้งแนวรบประจันหน้ากับดาวิดและสู้รบกัน
18แต่พวกเขาก็พ่ายหนีต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดฆ่าพลรบของพวกเขา

700 คน พล ท ห า ร ร ำ บ ¹⁹ 40,000 คน
และฆ่าโซบักแม่ทัพของพวกเขาตายที่นั่น
19เมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์
เห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอลก็ขอสงบศึกและยอมขึ้นกับอิสราเอล
ชาวอาร์มจึงไม่กล้ามาช่วยชาวอัมโมนสู้รบอีกเลย

ดาวิดกับบทเซบา

11¹ในฤดูใบไม้ผลิอันเป็นเวลาที่ยกษัตริย์ทั้งหลายออกไปรบ
ดาวิดส่งโยอาบกับคนของดาวิดและทั้งกองทัพอิสราเอลไปทำลายล้างชาวอัมโมน พวกเขาล้อมเมืองรับบาคห์ แต่ดาวิดประทับอยู่ที่เยรูซาเล็ม
2เย็นวันหนึ่งดาวิดเสด็จจากแท่นบรรทม
ทรงดำเนินไปรอบๆที่ดาดฟ้าพระราชวัง จากที่นั่นทรงสังเกตเห็นสตรีผู้หนึ่ง
งดงาม สะดุดตามากกำลังอาบน้ำอยู่ 3ดาวิดทรงใช้คน ไปสืบดูว่านางเป็นใคร
ก็ทรงทราบว่
“ นางคือบทเซบาธิดาของเอลีอัมเป็นภรรยาของอูรียาห์ชาวฮิตไทต์”
4ดาวิดจึงให้คนไปตามตัวนางมา
และเมื่อนางมาเข้าเฝ้าก็ทรงร่วมหลับนอนกับนาง (นางเพิ่งเสร็จจาก การ
ชำระตัวหลังมีมลทิน) แล้วนางก็กลับบ้าน 5เมื่อนางพบว่าตนตั้งครรรภ์
ก็ให้คนมา กราบทูลดาวิด
6ดาวิดส่งข้อความไปยังโยอาบว่า
“ จงส่งตัวอูรียาห์ชาวฮิตไทต์มาพบเรา” โยอาบก็ส่ง เขามาเฝ้าดาวิด
7เมื่ออูรียาห์มาถึง ดาวิดก็ตรัสถามว่าโยอาบและกองทัพเป็นอย่างไร
บ้างสงครามคืบหน้าไปเพียงไร 8แล้วดาวิดตรัสสั่งอูรียาห์ว่า
“ จงกลับไปบ้านพักผ่อนเถิด” อูรียาห์จึงออกจากพระราชวัง และ

¹⁹ 10:18 * ดู 1พ ศ ต .19:18 ต้นฉบับภาษาฮีบรู “ ทหารม้า”

ดาวิดให้คนนำของกำนัลตามหลังเขาไป 9 แต่อุริยาห์ไม่ได้กลับไปที่บ้าน
เขาค้างคืนอยู่ตรง ประตูวังร่วมกับข้าราชการบริพารคนอื่นๆ 10 เมื่อ
ดาวิดทรงทราบว่าอุริยาห์มิได้กลับบ้านก็ตรัสถามเขาว่า
“ เจ้าเพิ่งกลับมาจากแดนไกล มิใช่หรือ ทำไมจึงไม่กลับไปบ้าน” 11 อุริยาห์
ทูลว่า “ หีบพันธสัญญาอิสราเอลและยูดาห์ ล้วนอยู่ในเต็นท์ ท่านแม่ทัพโยอาบ
และไพร่พลของฝ่าพระบาท ล้วนตั้งค่ายอยู่กลางแจ้ง
ควรหรือที่ข้าพระบาทจะกลับไปบ้าน กินดื่ม หลับนอนกับภรรยา
ข้าพระบาทขอปฏิญาณว่าจะไม่ยอมทำเช่นนั้นเป็นอันขาด” 12 ดาวิด ตรัสว่า
“ เอละ คินนี้ค้างเสียที่นี่เถิด แล้วพรุ่งนี้เจ้าค่อยไป”
ฉะนั้นอุริยาห์จึงค้างอยู่ที่เยรูซาเล็มในวันนั้นและวันรุ่งขึ้น 13 ดาวิดเรียก
ให้เขาร่วมโต๊ะเสวยและทรงหอมเกล้าเขา
แต่เย็นวันนั้นอุริยาห์ก็ออกไปนอนบนเสื่อท่ามกลางข้าราชการบริพารอื่นๆ
มิได้กลับไปบ้าน
14 เช้าวันรุ่งขึ้นดาวิดส่งสาส์นถึงโยอาบ มอบให้อุริยาห์เป็นผู้ถือไป
15 ในสาส์นเป็นคำสั่งให้โยอาบส่งตัวอุริยาห์ออกไปที่ด้านหน้าของแนวรบที่อัน
ตรายที่สุด แล้วถอยทัพ ปล่อยให้เขาตายที่นั่น 16 ขณะล้อมเมืองอยู่
โยอาบจึงมอบหมายให้อุริยาห์ไปยังตำแหน่ง ที่รู้ว่าจะมีการรบดุเดือดที่สุด
17 ชาวเมืองนั้นก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ
แล้วอุริยาห์ชาวฮิตไทต์ก็ถูกฆ่าตายพร้อมกับทหารบางคนของดาวิด
18 เมื่อโยอาบส่งรายงานการสู้รบมาทูลดาวิด 19 ก็กำชับผู้สื่อสารว่า
“ เมื่อเจ้าทูลรายงานจบแล้ว 20 กษัตริย์อาจจะกริ้วและตรัสถามว่า
‘ ทำไมพวกทหารถึงเข้าไปประชิดเมืองมากนักล่ะ
ไม่รู้หรือว่าจะอาจจะถูกธนูยิงมาจาก กำแพง
21 อาบีเมเลคบุตรกิเดโอน²⁰ ก็ถูกฆ่าตายมาแล้วที่เธเบส

²⁰ 11:21* หรือ เยรูบเบเชท

โดยน้ำมือผู้หญิงที่ทุมหิน โหมลงมาจากกำแพงไม้ไผ่หรือ แล้วทำไมพวก
เจ้าจึงเข้าไปชิดกำแพงมากนักละ ‘ ถ้าพระ องค์ตรัสถามเช่นนี้ ก็จงทูลว่า
‘ อูรียาห์ชาวฮิตไทต์ก็ถูกฆ่าตายแล้ว ’ ”

22ผู้สื่อข่าวจึงเดินทางมาเข้าเฝ้า และกราบทูลดาวิด ตามที่โยอาบสั่งทุกอย่าง

23เขาทูลดาวิดว่า” ข้าศึกมีกำลังเหนือกว่าเราและออกมาสู้กับเราที่นอกเมือง

แต่เรารุกไล่เขากลับไปที่ทางเข้าประตูเมือง 24คนบนกำแพง ยิงธนูเข้าใส่เรา

ฝ่ายเราถูกฆ่าตายไปบ้าง แล้วอูรียาห์ชาวฮิตไทต์ก็ตายด้วย”

25ดาวิดตรัสกับผู้สื่อข่าวว่า “ บอกโยอาบว่าอย่าท้อใจในเรื่องนี้

ดาบฆ่าคนไม่เลือกหน้า สู้ให้หนักขึ้นก็แล้วกัน พิษิตเมืองให้ได้

จงพูดอย่างนี้เพื่อให้กำลังใจโยอาบด้วย”

26เมื่อภรรยาของอูรียาห์ได้ยินว่าสามีตายแล้ว นางก็ไว้ทุกข์ให้เขา

27และเมื่อครบกำหนดไว้ทุกข์ ดาวิดก็ส่งคนไปรับตัวนางมาเป็นมเหสี

พระนางประสูติโอรสองค์หนึ่งแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ไม่พอพระทัยการกระทำของ

องดาวิด

คำ ทูลของนาอัน

12องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงใช้นาอันมาพบดาวิด นาอันมาเข้าเฝ้าทูลว่า

“ ในเมืองแห่งหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งรวยคนหนึ่งจน

2คนที่รวยมีฝูงแพะแกะวัวมากมาย 3ส่วนคนที่จน

ไม่มีสมบัติอะไรนอกจากลูกแกะตัวเมียเล็กๆ ตัวหนึ่งซึ่งเขาซื้อหามาได้

แกะนั้นเป็นสัตว์เลี้ยงของลูกเขา

เขาให้มันกินอาหารจากจานของเขาและให้มันดื่มจากถ้วยของเขาเอง

เขาโอบกอดมันไว้ในอ้อมแขนเหมือนลูกสาว ตัวน้อยๆ

4วันหนึ่งมีแขกมาที่บ้านของชายผู้ร่ำรวย

เขาเสียดายไม่อยากจะฆ่าลูกแกะจากฝูงของตนเลี้ยงผู้มาเยือน

จึงเอาลูกแกะของคนยากจนมาทำอาหารเลี้ยงแขก ”

5ดาวิดกริ้วจัด ตรัสกับนาธันว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ที่กระทำเช่นนั้นสมควรตาย 6เขาจะต้องชดใช้สี่เท่าสำหรับลูกแกะตัวนั้น เพราะเขาบังอาจทำเช่นนั้นและไร้น้ำใจยิ่งนัก”

7นาธันจึงทูลดาวิดว่า “ ฝ่าพระบาทคือชายคนนั้นแหละ!

องค์พระผู้เป็นเจ้า +พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า

‘ เราได้เจิมตั้งเจ้าเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล และช่วยเจ้าพ้นมือซาอูล

8เรายกคนของนายเจ้าให้เจ้า ยกภรรยาของนาย เจ้าไว้ในอ้อมกอดเจ้า

ยกตระกูลอิสราเอลและยูดาห์ให้แก่เจ้า

และถ้าหากทั้งหมดนี้ยังน้อยไปเราก็จะให้อีกมากยิ่งขึ้น

9เหตุใดเจ้าจึงลบหลู่พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า+กระทำการที่เราเห็นว่าชั่ว

เจ้าอาศัยดาบของชาวอัมโมน สังหารอูรียาห์ชาวฮิตไทต์และยึดภรรยาของ

เขา มา 10ฉะนั้นบัดนี้ดาบจะไม่พรากไปจากวงศ์วานของเจ้า

เพราะเจ้าลบหลู่ดูหมิ่นเราแย่งชิงภรรยาของอูรียาห์ชาวฮิตไทต์มาเป็นของเจ้า

’ 11องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ เราจะให้

คนในครัวเรือนของเจ้าเองนำหายนะมาสู่เจ้า

ต่อหน้าต่อตาเจ้าเราจะยกภรรยาของเจ้าให้ชายอื่นซึ่งใกล้ชิดกับเจ้า

เขาจะหลับนอนกับภรรยาของเจ้าทั้งกลางวันแสกๆ

12เจ้ากระทำในที่ลับแต่เราจะให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น

ในที่แจ้งต่อหน้าอิสราเอลทั้งปวง’ ” 13ดาวิดตรัสกับนาธันว่า

“ เราทำผิดทำบาปต่อพระเจ้าไปแล้ว” นาธันจึงทูลว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงอภัยความผิดบาปให้ฝ่าพระบาท ฝ่าพระ

บาทจะไม่ตาย

14แต่ฝ่าพระบาทกระทำเช่นนั้นเป็นเหตุให้ศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้า+เหยียดหยัน

21 โอรสที่เกิดมาจะสิ้นชีวิต” 15หลังจากนาอันกลับไปแล้ว
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงจัดการกับโอรสของ ดาวิดที่เกิดจากบัทเชบา
ภรรยาอูรียาห์ทารกนั้นก็ป่วย

โอรสของบัทเชบาสิ้นชีวิต

16ดาวิดทูลวิงวอนพระเจ้าเพื่อทารกนั้น
ทรงอดพระกระยาหารและบรรทมอยู่ที่พื้นห้องประทับตลอดเวลาหลายคืน
17บ ร ร ดาผู้อาวุโสในราชสำนักมายืนเฝ้าอยู่ใกล้
ทูลเชิญให้เสด็จขึ้นมาและรับประทานอาหารกับพวกเขา แต่ดาวิดทรงปฏิเสธ
18ในวันที่เจ็ดทารกนั้นก็สิ้นชีวิต

ข้าราชการบริพารของดาวิดไม่กล้าทูลพระองค์ว่าโอรสสิ้นแล้วพวกเขาคิดกันว่า

“ เมื่อโอรสนั้นยังอยู่กษัตริย์ดาวิดยังไม่ทรงฟังคำทูลของเรา

เราจะไปทูลอย่างไรว่าโอรสนั้นสิ้นแล้ว

พระองค์อาจจะทรงทำอะไรโดยทอดอาลัยตายอยาก”

19ดาวิดสังเกตเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกัน

ก็ทรงคาดการณ์ได้จึงตรัสถามว่า “ เด็กนั้นสิ้นแล้วหรือ” เขาทั้งหลาย ทูลว่า

“ พระเจ้าข้า เด็กนั้นสิ้นแล้ว” 20ดาวิดจึงทรง ลุกขึ้นจากพื้น สรงน้ำ

ชโลมพระองค์ ผลัดเปลี่ยนฉลองพระองค์

แล้วเสด็จเข้าสู่พระนิเวศเพื่อนมัสการ

จากนั้นเสด็จกลับมาที่วังตรัสสั่งให้พวกเขาจัดพระกระยาหารมาถวาย

แล้วดาวิดก็เสวย 21ข้าราชการบริพารทูลว่า “ ฝ่าพระบาททรงทำเช่นนี้

ข้าพระบาททั้งหลายไม่เข้าใจเลย ขณะที่โอรสนั้นยังมีชีวิตอยู่

ฝ่าพระบาททรงร่ำให้ อดพระกระยาหาร แต่บัดนี้ทารกนั้นสิ้นแล้ว

21 12:14*

หรือแปลว่า” โดยการกระทำเช่นนี้ฝ่าพระบาทได้เย้ยหยันพระเจ้าเป็นที่สุด”

ฝ่าพระบาททรงออกทุกข์และยอมเสวย” 22ดาวิดตรัสว่า
“ เราอดอาหารร้องไห้ขณะที่เด็กนั้นมีชีวิตอยู่
เพราะเราคิดว่าบางทีองค์พระผู้เป็นเจ้า+อาจจะทรงเมตตาส่งสารเรา
และไว้ชีวิตเด็กนั้น 23แต่ในเมื่อเด็กนั้นตายแล้ว ควรหรือที่เราจะอดอาหาร
เราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ เราสิจจะเป็นฝ่ายไปหาเขา
แต่เขาจะไม่กลับมาหาเรา”

โซโลมอนประสูติ

24แล้วดาวิดจึงทรงปลอบโยนบัทเชบา และเมื่อบรรทมกับพระนาง
พระนางก็ทรงครรภ์ ประสูติโอรสทรงพระนามว่าโซโลมอน
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงรักทารกนี้

25และเนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงรักเขา

จึงทรงใช้นาธานผู้เผยพระวจนะมาขนานนามทารกนี้ว่า เยดีดียาห์²²

ดาวิดยึดเมืองรับบาค

26ครั้งนั้นโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาคของชาวอัมโมน และยึดป้อมหลวงได้
27จึงส่งคนมาทูลดาวิดว่า “ ข้าพระบาทสู้รบกับรับบาค และยึดต้นน้ำไว้ได้แล้ว
28บัดนี้ขอทรงนำกองทัพที่เหลือมาล้อมและยึดเมือง
เพื่อฝ่าพระบาทจะทรงได้รับเกียรติในฐานะผู้ชนะแทนข้าพระบาท²³” 29ดาวิด
จึงนำทัพหลวงมายังรับบาค เข้าโจมตีและยึดเมือง
30ดาวิดทรงถอดมงกุฎจากศีรษะประมุขของพวกเขา ซึ่งทำจากทองคำแท่นัก

²² 12:25* แปลว่า ผู้ที่พระเจ้าทรงรัก

²³ 12:28* หรือแปลว่า ” ข้าพระบาทจะเข้ายึดเมือง
และเมืองนั้นจะได้ชื่อตามข้าพระบาท”

1 ตะลันต์²⁴ฝังอัญมณี แล้วนำมาสวมไว้บนพระเศียร
ทั้งทรงริบของเซลยมากมายจากเมืองนั้น 31ทรงจับตัวชาวเมืองมาให้ทำงาน
โดยใช้เลื่อย คราด ขวาน และให้ทำอิฐ
พระองค์ทรงทำเช่นนี้กับทุกเมืองของอัมโมน
แล้วดาวิดกับกองทัพทั้งหมดก็คืนสู่เยรูซาเล็ม

อัมโมนและทามาร์

13 ฝ่ายอัมโมนโอรสของดาวิดหลงรัก

ทามาร์กนิษฐาผู้ทรงสิริโฉมของอับซาโลม โอรสอีกองค์ของดาวิด

2 อัมโมนทรมาณใจเพราะหลงรักเธอจนล้มป่วย

เนื่องจากเธอเป็นหญิงพรหมจารี อัมโมนจะทำการใดต่อ เธอไม่ได้

3 แต่อัมโมนมีสหายเป็นคนเจ้าปัญญา เป็นญาติชื่อโยนาตบบุตรซิเมอาห์

เ ช ษ ฐ าของดาวิด 4 เขาถามอัมโมนว่า “ มีเรื่องทุกข์ร้อนอะไรหรือ

บอกเราเถิด ทำไมลูกกษัตริย์ถึงดูหม่นหมองทุกๆเช้าอย่างนี้” อัมโมนตอบว่า

“ เราหลงรักทามาร์น้องสาวของอับซาโลมน้องชายเรา” 5 โยนาตบทูลว่า

“ ท่านก็แกล้งทำเป็นนอนป่วยสิ

เมื่อพระบิดาทรงมาเยี่ยมก็ทูลขออนุญาตให้ทามาร์มาดูแลเรื่องอาหาร

จะได้ดูเวลาเธอจัดเตรียม อาหารต่อหน้าและรับประทานอาหารจากมือเธอ”

6 อัมโมนก็ทำที่เป็นนอนป่วย เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม

อัมโมนก็ทูลขออนุญาตให้ทามาร์มาเตรียมอาหารให้

จะได้รับประทานอาหารจากมือเธอ

7 ดาวิดทรงให้คนไปเรียกตัวทามาร์จากวัง

มาเตรียมอาหารให้อัมโมนที่ตำหนัก 8 ทามาร์

จึงมายังตำหนักของเซษฐาอัมโมนซึ่งนอนอยู่ เธอขวดแป้ง

²⁴ 12:30* ร ำ ว 34 กิโลกรัม

ทำขนมต่อหน้าอัมโนนแล้วปังขนม 9จากนั้นก็ยกกระทะนำขนมมาให้
แต่อัมโนนไม่ยอมแตะต้องกลับสั่งบริวารว่า “ ออกไปให้หมดทุกคน”
ทุกคนก็ออกไป 10อัมโนนบอกทามาร์ว่า “ ยกอาหารเข้ามาในห้องนอน
มาป้อนพี่หน่อย” ทามาร์ก็นำเข้ามา 11แต่เมื่อเธอส่งอาหารให้
อัมโนนก็ยึดตัวเธอไว้ บอกว่า “ มานอนกับพี่เถิด” 12ทามาร์อ่อนวอนว่า
“ โธ่ พี่อัมโนนอย่าข่มเหงน้อง ไม่ควรทำสิ่งเลวร้ายเช่นนี้ในอิสราเอล
อย่าทำชั่วๆแบบนี้ 13แล้วน้องจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน
พี่เองก็จะได้ชื่อว่าวายร้ายหน้าโกงคนหนึ่งในอิสราเอลได้โปรดเถิด
เพียงแต่ทูลขอเสด็จพ่อก็จะทรงยกน้องให้กับพี่” 14แต่อัมโนนไม่ฟัง
และเนื่องจากแข็งแรงกว่า ก็ใช้กำลังขืนใจเธอ
15ต่อมาความรักก็แปรเปลี่ยนเป็นความชิงชัง
อัมโนนกลับชิงชังเธอยิ่งเสียกว่าที่เคยหลงรักเธอ จึงตะคอกว่า
“ ไปให้พ้นจากที่นี่” 16ทามาร์รำไห้อ
“ พี่ไล่น้องอย่างนี้ผิดร้ายแรงยิ่งกว่าที่พี่ได้ทำกับน้องเสียอีก”
แต่อัมโนนไม่ฟัง 17กลับเรียกมหาดเล็กเข้ามาสั่งว่า “ ไล่ผู้หญิงคนนี้ออกไป
แล้วปิดประตูลงกลอนเสีย” 18มหาดเล็กก็ไล่เธอออกมาเสียข้างนอก
ทามาร์นั้นสวมอาภรณ์งามตามธรรมเนียมพระราชธิดาพรหมจารี
19เธอก็ฉีกเสื้อผ้าขาด โปรยขี้เถ้านศีรษะ
เอามือปิดหน้าร้องไห้เสียงดังออกไป
20เมื่อเซซฐาอัปซาโลมเห็นเข้าก็บอกเธอว่า “ จริงหรือที่อัมโนนข่มเหงน้อง
นึ่งเสียเถิด เขาเป็นพี่อย่าจำเรื่องนี้ให้รกรใจไปเลย”
ทามาร์จึงประทับอยู่ที่ตำหนักของอัปซาโลมอย่างเดียวดาย
21เมื่อดาวิดทรงทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็กริ้วนัก
22อัปซาโลมมิได้เอ่ยเอื้อนสักคำเดียวต่ออัมโนนไม่ว่าดีหรือร้าย
เขาชิงชังอัมโนนจับใจที่ย้ายทามาร์น้องหญิง

อับซาโลมแก้แค้น

23สองปีต่อมา

เมื่อมีการตัดขนแกะของอับซาโลมที่บาอัลฮาไซร์ใกล้เขตแดนเอฟราอิม

อับซาโลมเชิญเซซชญา อนุชาทุกองค์มายังงานฉลองครั้งนี้

24อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด ทูลว่า “ ลูกมีงานฉลองตัดขนแกะ

ขอเชิญเสด็จพอกับขุนนางข้าราชการมาร่วมด้วย” 25ดาวิดตรัสว่า

“ อย่าเลยลูก ถ้าเราไปกันหมด จะเป็นภาระแก่ลูกเกินไป”

อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอ ดาวิดทรงยินกรานไม่ไป แต่ทรงอวยพรให้

26อับซาโลมจึงทูลว่า

“ หากเสด็จไปไม่ได้ขอทรงโปรดให้พี่อัมโนนไปได้ไหม” ดาวิดตรัสถามว่า

“ ทำไมต้องให้อัมโนนไปด้วย”

27อับซาโลมอ่อนวอนจนกษัตริย์ทรงอนุญาตให้โอรสทุกองค์รวมทั้งอัมโนนไป

ร่วมในงาน 28อับซาโลมสั่งคนของตนไว้ว่า “ รอจนอัมโนนเมาเหล้าองุ่น

เมื่อเราให้สัญญาณจงฆ่ามันเสีย อย่างกลัวเลย

เราเป็นผู้บงการเองทำใจให้กล้าลงมือเลย”

29ดังนั้นคนของอับซาโลมจึงจัดการกับ อัมโนนตามคำสั่งนาย

โอรสองค์อื่นๆของดาวิดก็รีบขึ้นล่อหนีไป 30ขณะโอรสทั้งหลายกำลังมา

มีผู้มาทูลดาวิดว่า “ อับซาโลมสังหารโอรสทั้งหมดไม่เหลือรอดสักองค์เดียว”

31ดาวิดทรงลุกขึ้น ฉีกฉลองพระองค์ออกทอดพระกายลงกับพื้น

ข้าราชการบริพารของดาวิดต่างก็ฉีกเสื้อผ้าของตน 32แต่โยนาดับบุตรซิเมอาห์

เซซชญาของดาวิด ทูลว่า “ ขอฝ่าพระบาทอย่าได้ทรงคิดว่าโอรสสิ้นชีวิตทุกองค์

มีอัมโนนเพียงองค์เดียว

อับซาโลมวางแผนนี้ตั้งแต่เมื่อครั้งอัมโนนข่มขืนทามาร์

33ขอฝ่าพระบาทอย่าได้ใส่พระทัยกับข่าวที่ว่าโอรสทุกองค์ถูกสังหาร

มีเพียงอัมโนนที่สิ้นชีวิต”

34ขณะเดียวกันอัปซาโลมหนีไป ฝ่ายยามที่ยืนรักษาการณ์
เห็นคนกลุ่มใหญ่กำลังมุ่งหน้ามาทางทิศตะวันตกของเขาตามเส้นทางข้างเนินเ
ขา
ยามจึงเข้ารายงานกษัตริย์ว่า” ข้าพระบาทเห็นคนกลุ่มใหญ่มาจากเมืองโฮโรน
าอิม ทางข้างเนินเขา” 35โยนาตับ ทูลว่า “ โปรดทอดพระเนตรเถิด
โอรสทั้งหลายกำลังมาแล้วอย่างที่ข้าพระบาทกราบทูล”
36กล่าวยังมีทันขาดคำโอรสทั้งหลายก็มาถึง พวกักร้าให้เสียงดัง
กษัตริย์ดาวิดทรงกันแสงและข้าราชการบริพารก็ร้าให้ด้วย
37อัปซาโลมหนีไปเผ่าทักมัยโอรสอัมมีฮูดประมุขแห่งเกชูร์
ส่วนดาวิดทรงอาลัยโอรสทุกวัน
38หลังจากอัปซาโลมหนีไปยังเกชูร์ก็อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามปี
39เมื่อดาวิดทรงคลายความเศร้าโศกเนื่องจากความตายของอัมโมน
ก็ทรงระลึกถึงอัปซาโลม

โยอาบวางแผนให้อัปซาโลมกลับมา

14ครั้นโยอาบบุตรเศรฺยาห์ทราบว่กษัตริย์ทรงคิดถึงอัปซาโลมมาก
2จึงใช้คนไปตามตัวหญิงฉลาดคนหนึ่งจากเทโคอาให้มาพบ
เขากล่าวกับนางว่า “ จงแกล้งทำเป็นว่าเจ้าไว้ทุกข์อยู่ สวมเสื้อผ้าไว้ทุกข์
ไม่ใช่เครื่องประทีนโฌมทำที่เจ้าทุกข์โศกอย่างหนักมาหลายวัน
3แล้วไปเข้าเผ่ากษัตริย์ กราบทูลตามที่เราสั่ง”
แล้วโยอาบก็สอนคำพูดให้หญิงนั้น
4เมื่อหญิงจากเทโคอาเข้าเผ่าดาวิด ก็หมอบซบลงที่พื้นถวายคำนับ ทูลว่า
“ ข้าแต่กษัตริย์โปรดเวทนาหม่อมฉันด้วยเถิด” 5กษัตริย์ตรัสถามว่า
“ เจ้ามีทุกข์ร้อนอะไรหรือ” นางทูลว่า “ หม่อมฉันเป็นม่าย สามิตายไปแล้ว
6มีลูกชายสองคน เขาทะเลาะกันที่กลางทุ่ง เนื่องจากไม่มีคนคอยแยกเขา
คนหนึ่งก็เลยถูกฆ่าตาย

7ตอนนี้ญาติพี่น้องทั้งหมดเรียกร้องให้หม่อมฉันมอบตัวลูกชาย เพื่อนำตัวไปประหารโทษฐานฆ่าคนจะได้กำจัดทายาทไปเสีย พวกเขาจะดับถ่านไฟเดียวที่หม่อมฉันเหลืออยู่ เห็นที่สามี่หม่อมฉันจะไร้ผู้สืบสกุลเป็นแน่” 8ดาวิดตรัสกับหญิงนั้นว่า “ จงกลับไปบ้าน เราจะสั่งการให้เจ้า” 9แต่หญิงจากเทโคอาทูลว่า “ ใต้ฝ่าพระบาทขอให้คำตำหนิตกอยู่แก่หม่อมฉันและวงศ์วานบิดาหม่อมฉัน ส่วนกษัตริย์และราชบัลลังก์ขอให้พันมลทินทั้งมวล” 10ดาวิดตรัสว่า “ หากผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงนำตัวเขามาพบเรา เขาจะไม่มากวนใจเจ้าอีกเลย” 11นางทูลว่า “ ขอฝ่าพระบาทตรัสในพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของเขาอย่าให้มี การสูญเสียเลือดเนื้ออีกนอกเหนือจากที่สูญเสียไปแล้ว ลูกชายของหม่อมฉันจะได้ไม่ต้องเสียชีวิต” ดาวิดตรัสว่า “ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผมสักเส้นบนหัวลูกชายเจ้าก็จะไม่ยอมให้ตกถึงดิน” 12นางทูลว่า “ โปรดทรงอนุญาตให้หม่อมฉันทูลสักคำ” ดาวิดตรัสตอบว่า “ พุดมาเถิด” 13หญิงนั้นทูลว่า “ ก็แล้วไฉนฝ่าพระบาททรงทำเช่นนี้ต่อประชากรของพระเจ้า เมื่อฝ่าพระบาทตรัสเช่นนี้ เท่ากับตัดสินว่าฝ่าพระบาทเองเป็นฝ่ายผิด เพราะไม่ทรงยอมให้โอรสที่ถูกเนรเทศไปนั้นได้กลับคืนมา 14คนเราล้วนต้องตายไปตั้งน้ำหกรดแผ่นดิน จะรวบรวมคืนมาอีกไม่ได้ ทว่าพระเจ้ามิได้ทรงริบเอาชีวิตไป แต่ทรงคิดหาหนทางมิให้คนที่ถูกเนรเทศไปต้องถูกตัดขาดจากพระองค์ 15ที่หม่อมฉันมาทูลฝ่าพระบาทก็เพราะมีคนขู่ให้กลัว หม่อมฉันบอกตัวเองว่าจะทูลกษัตริย์ บางที่ฝ่าพระบาทอาจจะทำตามที่ผู้ทาสทูลขอ 16อาจจะทรงเห็นชอบที่จะช่วยผู้ทาสพ้นจากมือคนที่พยายามตัดหม่อมฉันกับลู

กจากมรดกที่พระเจ้าประทาน

17และบัดนี้ผู้ทาสขอทูลว่าพระคำรัสของฝ่าพระบาททำให้หม่อมฉันสบายใจ

เพราะได้ฝ่าพระบาทเสมือนทูตแห่งพระเจ้า

ในการแยกแยะความดีจากความชั่วขององค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของพระองค์
ทรงสถิตกับฝ่าพระบาทเถิด”

18กษัตริย์ตรัสว่า “ อย่าปิดบัง เราจะถาม อะไรเจ้าข้อหนึ่ง” นางทูลว่า

“ โปรดตรัสเถิด” 19ดาวิดตรัสว่า “ ทั้งหมดนี้

โยอาบหนุนหลังเจ้าใช่หรือไม่” หญิงนั้นทูลว่า “ ข้าแต่กษัตริย์

ผู้เป็นเจ้าชีวิตฝ่าพระบาททรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด

ไม่มีใครสามารถพลิกซ้ายหันขวา จากสิ่งใดๆที่ฝ่าพระบาทตรัสได้เลย

ถูกแล้วโยอาบทาสของฝ่าพระบาทคือผู้สอนให้หม่อมฉันทำตามนี้

และแนะนำทุกถ้อยคำจากปากหม่อมฉัน

20โยอาบทาสของฝ่าพระบาททำเช่นนี้เพื่อพลิกสถานการณ์

ฝ่าพระบาททรงพระปรีชาเสมือนทูตของพระเจ้า

และทรงทราบเหตุการณ์ทุกอย่างในแผ่นดิน”

21กษัตริย์จึงตรัสกับโยอาบว่า” ดีมากเราจะทำตามนั้น

จงไปรับตัวอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมาเถิด”

22โยอาบก็หมอบกราบชนหน้าลงกับพื้นถวายคำนับ ถวายพระพร และทูลว่า

“ บัดนี้ข้าพระบาททราบแล้วว่า ฝ่าพระบาททรงกรุณาข้าพระบาท

เพราะทรงอนุมัติให้ตามที่ข้าพระบาททูลขอ”

อับซาโลมกลับมา

23โยอาบจึงไปยังเกชูร์รับตัวอับซาโลมกลับมายังเยรูซาเล็ม

24แต่กษัตริย์ตรัสว่า “ ให้เขาไปอยู่ที่ตำหนักของเขา

อย่ามาให้เราเห็นหน้า”

อับซาโลมจึงไปพำนักที่ตำหนักของตนและไม่ได้เข้าเฝ้า

25ทั่วอิสราเอลไม่มีใครได้รับคำชมว่าเป็นชายชาติวีรบุรุษองามเท่าอับซาโลม ตั้งแต่เส้นผมจดปลายเท้าไม่มีตำหนิเลยแม้แต่น้อย 26เมื่อใดที่ท่านตัดผม ท่านจะชั่งดู คือเมื่อใดที่ผมหนักมาก ท่านก็จะตัดออกผมนั้นชั่งได้ 200

เช เ ค ล *ตามพิภัดหลวง 27อับซาโลม มีบุตรชายสามคน และบุตรหญิงหนึ่งคนนามว่าทามาร์ มีรูปโฉมงดงามยิ่งนัก

28ตลอดสองปีที่อับซาโลมอยู่ในเยรูซาเล็ม ไม่ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์เลย

29อับซาโลมจึงให้คนไปตามตัวโยอาบมาเพื่อให้เข้าเฝ้ากษัตริย์แทน

แต่โยอาบไม่ยอมมา แม้อับซาโลมให้คนไปตามอีก เขาก็ยังคงไม่ยอมมา

30อับซาโลมจึงสั่งบริวารว่า

“ ไปจุดไฟเผาข้าวบาร์เลย์ของโยอาบที่อยู่ถัดเราไป” เขาก็ปฏิบัติตาม

31โยอาบจึงมาพบอับซาโลมที่ตำหนักเรียนว่า

“ เหตุใดบริวารของท่านไปจุดไฟเผาข้าวของข้าพเจ้า” 32อับซาโลมกล่าวว่า

“ เราส่งคนไปตามท่านมาจะได้ให้ท่านช่วยไปทูลถามกษัตริย์ว่าทรงรับตัวเรากลับมาจากเกชูร์ทำไม เราอยู่ที่นั่นยังดีเสียกว่า

ขอให้เราเข้าเฝ้ากษัตริย์สักครั้ง

หากทรงพบว่าเราผิดด้วยเรื่องใดก็ประหารเราเสียเถิด”

33โยอาบจึงไปกราบทูลกษัตริย์ตามนี้ ดาวิดจึงทรงเรียกตัวอับซาโลมเข้าเฝ้า

อับซาโลมมาหมอบกราบลงเบื้องพระพักตร์กษัตริย์

และดาวิดทรงจูมพิตอับซาโลม

อับซาโลมกบฏ

15ต่อมาอับซาโลมได้จัดหารถรบเทียมม้า และมีคน 50 คนคอยวิ่งนำหน้ารถ

2อับซาโลมจะตื่นแต่เช้ามายืนอยู่ริมทางเข้าประตูเมือง

เมื่อใดก็ตามที่มีผู้จะนำเรื่องมาทูลร้องทุกข์ให้กษัตริย์ทรงวินิจฉัยความ

อับซาโลมก็จะเรียกผู้นั้นมาพบ ถามไถ่ว่ามาจากไหน

เขาจะตอบว่ามาจากตระกูลใดตระกูลหนึ่งของอิสราเอล

3 อับซาโลมก็จะพูด กับเขาว่า “ คำร้องของท่านมีมูลและเหมาะสมจะ
เสียดายที่กษัตริย์ไม่มีตัวแทนมารับฟังท่าน” 4 แล้วอับซาโลมจะกล่าวเสริมว่า
“ ถ้าเราได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาก็จะดี
ใครมีคดีความเรื่องร้องทุกข์จะได้มาหาเรา
แล้วเราจะให้ความยุติธรรมแก่เขา” 5 และเมื่อมีใครมาค่อมค่านับอับซาโลม
ท่านจะจับมือกับเขาโอบและจุมพิตเขา 6 อับซาโลม
ทำอย่างนี้กับอิสราเอลทุกคนที่มาขอความยุติธรรมจากกษัตริย์
จึงชนะใจชนอิสราเอลทั้งปวง
7 สี่ปีผ่านไปอับซาโลมทูลกษัตริย์ว่า “ ลูกขออนุญาตไปยังเฮโบรน
ทำตามที่ได้ถวายปฏิญาณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+
8 เมื่อครั้งลูกอยู่ที่เกซूरในอารัมได้ถวายปฏิญาณไว้ว่า
หากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงนำลูกกลับมายังเยรูซาเล็ม
ลูกจะนมัสการพระองค์ที่เฮโบรน” 9 กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า “ ไปดีมาดีนะลูก”
อับซาโลมจึงไปยังเฮโบรน
10 จากนั้นอับซาโลมลอบส่งคนไปบอกกล่าวแก่ทุกตระกูลในอิสราเอลว่า
“ ทันทันที่ได้ยินเสียงแตร จงกล่าววว่า ‘ อับซาโลมเป็นกษัตริย์ในเฮโบรน’ ”
11 อับซาโลม เชิญ 200 คนจากเยรูซาเล็มไปร่วมด้วยในฐานะแขก
พวกเขาไม่ระแคะระคายแผนการของอับซาโลม 12 ขณะกำลังถวายเครื่องบูชา
อับซาโลมให้คนไปเชิญอาหิโธเฟลชาวกิโลห์ที่ปรึกษาของดาวิดมาจากกิโลห์
บ้านเกิดของท่าน ทำให้การสมรู้ร่วมคิดครั้งนี้เข้มแข็งยิ่งขึ้น
และมีคนมาเข้าฝายอับซาโลมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดหนี

13 มีผู้สื่อสารมาทูลดาวิดว่า

“ จิตใจชาวอิสราเอลหันไปฝักใฝ่อยู่กับอับซาโลมแล้ว” 14 ดาวิดจึงตรัสกับข้าราชการทั้งปวงที่อยู่ด้วยในเยรูซาเล็มว่า “ เราต้องหนีแล้ว

มิฉะนั้นจะไม่มีใครสักคนพันมืออัปซาโลม เราต้องหนีทันที
หาไม่แล้วเขาจะบุกมาเล่นงานเราโดยเร็ว
ทำให้เราย่อยยับกันหมดและทลายเมืองนี้ลงด้วยคมดาบ”
15ข้าราชการบริพารทั้งหลายกราบทูลว่า
“ ปวงข้าพระบาทพร้อมที่จะกระทำทุกอย่าง ตามแต่กษัตริย์ทรงเห็นชอบ”
16กษัตริย์และข้าราชการสำนักจึงออกเดินทาง เหลือไว้แต่นางสนม 10
คนคอยดูแลรักษาวัง 17ดาวิดจึงทรงออกเดินทางพร้อมด้วยบรรดาผู้ติดตาม
และแะแพก ณ ที่แห่งหนึ่งไกลออกไปพอสมควร 18คนทั้งหมดเดินขึ้นหน้าไป
พร้อมด้วยคนแคระและเปเลท กับชาวกัททั้ง 600 คน
ซึ่งติดตามดาวิดมาจากเมืองกัท
19ดาวิดตรัสกับอิททัยชาวกัทว่า “ เจ้ามากับเราทำไม
จงกลับไปอยู่กับกษัตริย์อัปซาโลมเถิด เจ้าเป็นคนต่างด้าวลี้ภัยมาจากบ้านเกิด
20เจ้าเพิ่งมาเมื่อวานชื่นควรหรือที่เราจะทำให้เจ้าระหกระเหินไปกับเรา
ในเมื่อเราก็คงไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน กลับไปเกิดพาคคนของเจ้าไปด้วย
ขอความรักมั่นคงและความสัตย์ซื่อคงอยู่กับเจ้า” 21แต่อิททัยกราบทูลว่า
“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
ตราบเท่าที่ฝ่าพระบาททรงพระชนม์อยู่ ไม่ว่าฝ่าพระบาทประทับอยู่ที่ไหน
ข้าพระบาทขอยุ่ที่นั่นถวายชีวิตเป็นเดิมพันไม่ว่าจะเป็นหรือตาย”
22ดาวิดจึงตรัสว่า “ ถ้าเช่นนั้นเดินหน้าเถิด”
อิททัยกับคนทั้งหมดของเขาและครอบครัวจึงเดินหน้าต่อไป
23ผู้คนโศกสลดทั่วเมือง ขณะที่กษัตริย์และผู้ตามเสด็จเดินทางผ่านไป
ข้ามลำธารซิดโรนและมุ่งหน้าไปยังถิ่นกันดาร
24ศาโดกอยู่ที่นั่นด้วย และคนเลวีทั้งหมดที่อยู่ด้วย
ช่วยกันห้ามหีบพันธสัญญาของพระเจ้า พวกเขาวางหีบพันธสัญญาลงและ

อาบิยาธารัถวายเครื่องบูชา²⁵จนกระทั่งทุกคนออกจากเมืองหมด

25ดาวิดจึงตรัสกับศาโดกว่า

“ ขอให้ข้าทูลทูลพันธุสัญญาของพระเจ้ากลับเข้าเมืองเถิด

หากพระเจ้าทรงโปรดปรานเรา

พระองค์จะทรงนำเราให้กลับมาเห็นพันธุสัญญาและนิเวศแห่งพระเจ้าอีก

26แต่หากพระเจ้าไม่พอพระทัยเรา

เราก็พร้อมแล้วขอทรงกระทำแก่เราตามแต่ทรงเห็นชอบ”

27กษัตริย์ตรัสกับปุโรหิตศาโดกอีกว่า “ ท่านเป็นผู้ทำนายมิใช่หรือ

จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสวัสดิภาพพร้อมกับอาหิมาอัสนุกษายของท่านและโย

นาธานลูกชายอาบิยาธารั ท่านกับอาบิยาธารัพาลูกชายทั้งสองกลับไปเถิด

28เราจะหยุดอยู่ที่สันดอนในถิ่นกันดาร คอยฟังข่าวจากท่าน”

29ศาโดกกับอาบิยาธารัจึงอัญเชิญพันธุสัญญากลับเข้าเยรูซาเล็มและพำนัก
อยู่ที่นั่น

30ส่วนดาวิดเสด็จโดยพระบาทเปล่าต่อไปสู่ภูเขามะกอกเทศ

ทรงกินแสงไปตลอดทางมีผ้าคลุมพระเศียร

ประชากรที่ตามเสด็จก็เอาผ้าคลุมศีรษะและร้องไห้ไปพลาง

31เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดว่าอาหิโธเฟลร่วมอยู่ในกลุ่มผู้คบคิดกับอับซาโลมด้วย

ดาวิดก็อธิษฐานว่า “ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

ขอทรงทำให้คำแนะนำของอาหิโธเฟลเป็นคำแนะนำที่โง่เขลาเถิด”

32เมื่อดาวิดมาถึงยอดเขาซึ่งเคยเป็นที่มัสการพระเจ้า

ก็พบหุซัยชาวอารคีร์รับเสด็จอยู่ สวมเสื้อผ้าขาววันและมีฝู่นธูสีเต็มศีรษะ

33ดาวิดก็ตรัสกับหุซัยว่า “ ถ้าเจ้าไปกับเราก็เป็นภาระเปล่าๆ

34จงกลับเข้าเมืองเถิด

บอกอับซาโลมว่าเจ้าจะให้คำปรึกษาแก่เขาเหมือนที่เคยให้กับเรา

²⁵ 15:24 * หรือ “ อาบิยาธารัขึ้นไป”

แล้วเจ้าจะได้คอยขัดขวางคำแนะนำของอาหิโธเฟล

35ปโรหิตศาโดกกับอาบียาธาอยู่ที่นั่นแล้ว

มีอะไรที่เจ้าได้ยินจากวังก็จงบอกเขา

36อาหิมาอัสนุกชายศาโดกกับโยนาธานลูกชายอาบียาธาาก็อยู่ด้วย

เจ้าได้ยินอะไรมาก็ใช้สองคนนี้มาบอกเราเถิด”

37ฉะนั้นหุซัยสหายของดาวิดจึงกลับไปยังเยรูซาเล็ม

พอดีกับที่อับซาโลมกำลังจะเข้ากรุง

ดาวิดและศิบา

16ดาวิดเพิ่งจะเสด็จผ่านยอดเขาก็อพบศิบาหัวหน้าคนใช้ของเมฟีโบเซทมาคอย

เฝ้า เขานำลาคุหนึ่งผูกอานพร้อมบรรทุกขนมปัง 200 ก้อน องุ่นอัด 100

ก้อน มะเดื่ออัด 100 ก้อน และเหล้าองุ่นหนึ่งมาด้วย 2ดาวิดตรัสถามศิบาว่า

“ เอาของพวกนี้มาทำไม” ศิบาทูลว่า

“ ลานี้สำหรับให้คนของฝ่าพระบาทขึ้นไป

ขนมปังและผลไม้ไว้ให้คนของฝ่าพระบาทรับประทาน

ส่วนเหล้าองุ่นไว้สำหรับพื่่นกำลังคนที่อ่อนระโหย ในถิ่นกันดาร”

3กษัตริย์ตรัสถามว่า “ หลานของนายเจ้าอยู่ที่ไหน” ศิบากราบทูลว่า

“ พักอยู่ที่เยรูซาเล็มพระเจ้าข้า

คงคิดว่าวันนี้ชนอิสราเอลจะคืนอาณาจักรของเสด็จปู่ซาอูลให้แล้ว”

4ดาวิดจึงตรัสกับศิบาว่า “ บัดนี้

ทุกอย่างในกรรมสิทธิ์ของเมฟีโบเซทเป็นของเจ้าแล้ว” ศิบากราบทูลว่า

“ ขอถวายบังคม หวังว่าใต้ฝ่าพระบาทจะโปรด ”

ดาวิดและซิเมอี

5ขณะที่ดาวิดเสด็จไกลจะถึงบาสุริม ชายคนหนึ่งออกมาแข่งด่าดาวิด

เขาคือซิเมอีบุตรเกรา เป็นคนหนึ่งในเชื้อสายของซาอูล

6 เขาเอาก้อนหินขว้างดาวิดกับเหล่าข้าราชการบริพาร

ทั้งๆที่กองทหารและราชองครักษ์ขนานบ้ายขวาดาวิด 7 ซิเมอีแข่งด่าว่า

“ ไปให้พ้นนะเจ้าฆาตกร เจ้าคนถ่อย

8 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงคินสนองแทนทุกโลหิตที่เจ้าทำให้หลังรินในราชวงศ์ซาอูลซึ่งเจ้าครองราชย์แทนองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงยกอาณาจักรให้อับซาโลมลูกของเจ้า ที่เจ้าต้องย่อยยับก็เพราะเจ้ามันคนกระหายเลือด”

9 อาบีชัยบุตรเศรยาห์ทูลดาวิดว่า “ ค วรหรือ

ที่สุนัขตายตัวนี้มาแข่งด่าองค์เจ้านายอยู่เช่นนี้

ให้ข้าพระบาทออกไปตัดหัวมันเถิด” 10 กษัตริย์ตรัสห้ามว่า “ อย่าเลย

ทั้งเราและเจ้าบุตรเศรยาห์ไม่เกี่ยว

ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงใช้ให้เขามาแข่งด่าเรา ใครเล่าจะไปห้ามเขาได้”

11 ดาวิดตรัสกับอาบีชัย และเหล่าข้าราชการบริพารว่า

“ ลูกของเราเองจะเอาชีวิตเรา

ส่วนคนเบนยามินคนนี้ปล่อยไปให้เขาแข่งด่าไปเถิด

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+คงใช้เขามา

12 บางทีองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ลำเค็ญของเรา

และทรงอวยพรเราเพราะคำแข่งด่าที่เราได้รับในวันนี้”

13 ดาวิดกับพวกจึงเดินทางต่อไป ซิเมอีก็เดินไปตามแนวเขาตรงข้าม

แข่งด่าพลาง เอาก้อนหินขว้างปาและชั้ดฝุ่นธุลีเข้าไปใส่ดาวิดไปพลาง

14 ทั้งกษัตริย์ และข้าราชการบริพารที่ตามเสด็จ

ต่างก็อ่อนระโหยเมื่อมาถึงจุดหมาย และหยุดพักอยู่ที่นั่น

คำแนะนำของหุซัยและอาหิโธเฟล

15 ขณะเดียวกัน อับซาโลมและชาวอิสราเอลทั้งปวงมาถึงเยรูซาเล็ม

พร้อมด้วยอาหิ โธเฟล 16 เมื่อหุซัยชาวอารคีสหายของดาวิด

มาถึงก็เข้าเฝ้าอับซาโลม ร้องทูลว่า “ ขอกษัตริย์จงทรงพระเจริญ

ขอทรงพระเจริญ” 17อับซาโลมกล่าวกับหุซัยว่า

“ นี่หรือความรักที่ท่านมีให้เพื่อน ทำไมท่านไม่ตามเพื่อนของท่านไป ”

18หุซัยทูลว่า

“ ข้าพระบาทจะอยู่ทำงานให้แต่กับคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+และประชากรเหล่านี้เลือกและคนที่อิสราเอลทั้งปวงเลือก

19ถึงอย่างไรข้าพระบาทไม่ควรหрокหรือ เคยรับใช้พระบิดามาแล้ว

บัดนี้ขอรับใช้ฝ่าพระบาท”

20อับซาโลมกล่าวกับอาหิโธเฟลว่า

“ ช่วยแนะนำว่าเราควรทำอะไรต่อไป” 21อาหิโธเฟลจึงทูลว่า

“ ขอทรงไปหลับนอนกับสนมของพระบิดาซึ่งเฝ้าวังอยู่

แล้วอิสราเอลทั้งปวงจะได้ทราบว่

ฝ่าพระบาททรงหมิ่นประมาทและเป็นทีเกลียดชังของพระบิดายิ่งนัก

เพื่อคนของฝ่าพระบาทจะได้มีใจฮึกเหิมยิ่งขึ้น”

22ฉะนั้นพวกเขาจึงตั้งเต็นท์ขึ้นบนดาดฟ้าวังให้อับซาโลมเข้าไปนอนกับสนมของพระบิดาต่อหน้าต่อตาอิสราเอลทั้งปวง

23ครั้งนั้นทั้งดาวิดและอับซาโลมล้วนยึดถือคำแนะนำทุกอย่างของอาหิโธเฟลเสมือนหนึ่งทูลถามจากพระเจ้า

หุซัยแนะนำผิดๆ

17 อาหิโธเฟลทูลอับซาโลมว่า “ ข้าพระบาทขอกำลังพล 12,000

คน ออก เ ดินทางติดตามดาวิดในคืนวันนี้

2 จะได้เข้าโจมตีขณะที่ทรงอ่อนล้าและท้อแท้

ข้าพระบาทจะได้เขย่าวงศ์พระองค์ทำให้ผู้คนทั้งหมดที่อยู่ด้วยหนีเตลิดไป

ข้าพระบาทจะสังหารแต่กษัตริย์ 3ส่วนคนอื่นที่อยู่ด้วยจะคุมตัว

มาเฝ้าฝ่าพระบาทโดยไม่ทำอันตรายเขา

ความตายของชายที่ฝ่าพระบาทมุ่งเอาชีวิต

จะทำให้เราได้คนทั้งปวงกลับคืนมา“ 4อับซาโลม
และบรรดาผู้อาวุโสแห่งอิสราเอล ล้วนเห็นด้วยกับแผนการนี้
5แต่อับซาโลมกล่าวว่า “ เรียกหุซัยชาวอารคีมาถามด้วยดีกว่า
จะได้ฟังว่าเขาพูดว่าอะไร”
6เมื่อหุซัยมาถึงอับซาโลมก็เล่าเนื้อความที่อาหิโธเฟลกล่าว และถามว่า
“ ท่านคิดเห็นอย่างไร เราควรทำตามคำแนะนำของอาหิโธเฟลหรือไม่”
7หุซัยทูลว่า “ ครั้ง นี้ข้าพระบาทคิดว่าคำแนะนำของอาหิโธเฟลไม่ดี
8ฝ่าพระบาททรงรู้จักพระบิดากับพวกดี
แต่ละคนล้วนเป็นชายชาตินักสู้และดุร้ายเหมือนแม่หมีที่ถูกถูกขโมยไป
นอกจากนี้พระบิดายังเป็นนักรบเจนศึกและไม่ประทับแรมกลางหมู่ทหาร
9บางที่อาจจะซ่อนพระองค์อยู่ตามถ้ำหรือที่ไหนๆ
และหากพระบิดาเป็นฝ่ายโจมตีก่อน*ใครต่อใครได้ยินเข้า
ก็จะหาว่าคนของอับซาโลมถูกประหารหมู่²⁶ 10ที่นี้แม้คนที่กล้าหาญที่สุด
ต่อให้ใจสิงห์แค่ไหนก็ต้องขวัญเสีย
เพราะอิสราเอลทั้งปวงล้วนทราบว่าเป็นพระบิดาของฝ่าพระบาททรงเป็นนักสู้
และทหารที่อยู่ด้วยก็ล้วนห้าวหาญ
11ข้าพระบาทขอถวายคำแนะนำให้ทรงระดมพลอิสราเอลทั้งหมด
จากดานเจดเบเออร์เซบาซึ่งมากมายดุจทรายที่ชายฝั่งทะเล
โดยมีฝ่าพระบาทเองนำทัพไป 12จากนั้นเมื่อเราพบพระบิดาที่ไหน
เราก็จะกรูเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างกลบผืนดิน มิให้เหลือรอดสักคนเดียว
13และหากดาวิดถอยร่นเข้าเมือง ชาวอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกล่ามเมือง
ลากลงหุบเขา จนไม่เหลือกรวดสักก้อนให้เห็น”
14อับซาโลมและอิสราเอลทั้งหมดล้วนกล่าวว่า
“ คำแนะนำของหุซัยชาวอารคีดีกว่าคำแนะนำของอาหิ โธ เ ฟ ล ”

²⁶ 17:9 * หรือ “ เมื่อบางคนล้มตายในการโจมตีครั้งแรก”

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตั้งพระทัยที่จะขัดขวางคำแนะนำที่ดีของอาหิโธเฟล เพื่อนำความย่อยยับมาสู่อับซาโลม

เดือนดาวิดให้หลบหนี

15หุซัยรายงานต่อปุโรหิตศาโดกและปุโรหิตอาบียาธาร์ว่าอาหิโธเฟลให้คำแนะนำแก่

อับซาโลมกับผู้อาวุโสแห่งอิสราเอลอย่างไรและบอกด้วยว่าตนเองได้ให้คำแนะนำอย่างไร 16เขาเรียนว่า

“ ท่านจงรีบส่งข่าวไปทูลดาวิดมิให้พักแรมที่สันดอนตรงท่าข้ามแม่น้ำในถิ่นกันดาร แต่ให้ข้ามไปเสีย หาไม้แล้ว

ทั้งกษัตริย์และคนที่ตามเสด็จจะถูกกลืนไปสิ้น”

17โยนาธานกับอาหิมาอัสปักอยู่ที่เอนโรเกล

เพื่อมิให้มีผู้พบเห็นตนเข้าออกเมืองนั้น

สาวใช้คนหนึ่งนำเนื้อความที่จะกราบทูลกษัตริย์ดาวิดมาให้เขา

18แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นพวกเขาและไปทูลอับซาโลม

ทั้งสองจึงหนีไปโดยเร็วไปยังบ้านของชายคนหนึ่งในบาสุริม

เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน ทั้งสองจึงปีนลงในบ่อ 19ภรรยาของชายผู้นั้น

เอาผ้าปิดปากบ่อและเกลี้ยเมล็ดข้าวบนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย

20เมื่อคนของอับซาโลมมาถึง และถามนางว่า

“ อาหิมาอัศกับโยนาธานอยู่ที่ไหน” นางก็ตอบว่า

” เขาข้ามลำห้วยไปแล้ว” พวกเขาค้นหาไม่พบใครจึงกลับสู่เยรูซาเล็ม

21หลังจากพวกนั้นไปแล้ว คนทั้งสองก็ปีนขึ้นจากบ่อไปทูลดาวิดว่า

“ โปรดเสด็จข้ามแม่น้ำทันที”

แล้วกราบทูลคำแนะนำของอาหิโธเฟลที่บอกให้ตามหาดาวิดและปลงพระชนม์เ

สีย 22ดาวิดกับคนทั้งหมดที่ตามเสด็จจึงเดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดน

พอรุ่งสางก็ข้ามมาครบทุกคน

23 ฝ่ายอาหิโรเฟลเห็นว่าคำแนะนำของตน ไม่มีใครทำตาม
ก็ขึ้นลากลับไปยังบ้านเกิด สิ่งเสียเปรียบร้อยแล้วผูกคอตาย
และถูกฝังไว้ในอุโมงค์ของบิดา

24 ดาวิดเสด็จถึงมาหะนาอิม

ส่วนอัชชาโลมข้ามแม่น้ำจอร์แดนมากับชนอิสราเอลทั้งปวง

25 อัชชาโลมได้แต่งตั้งอามาสาให้เป็นแม่ทัพแทนโยอาบ

อามาสาเป็นลูกพี่ลูกน้อง ฝ่ายมารดาของโยอาบ บิดาของอามาสาคือ

เยเธอร์²⁷ ชาวอิสราเอล²⁸ มารดาคืออาบีกายิล ธิดาของนาหาช

อาบีกายิลเป็นพี่น้องกับ เศรยาห์มารดาของโยอาบ

26 อัชชาโลมและทัพอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่กิเลอาด

27 เมื่อดาวิดเสด็จถึงมาหะนาอิม โชบี

บุตรนาหาชจากรับบารห์ของชาวอัมโมน มาคีร์บุตรอัมมีเอลจากโลเดบารห์

และบารซิล ลัษชาวกิเลอาดจากโรเกลิม 28 นำเครื่องนอน หม้อหุงต้ม

ถ้วยชาม แป้งสาลี แป้งบาร์เลย์ เมล็ดข้าวคั่ว ถั่ว 29 น้ำผึ้ง นม

เนยแข็งจากนมวัว และแกะ มาถวายสำหรับดาวิด กับไพร่พล

เพราะพวกเขาพูดว่า “ คนทั้งหลายต้องหิวโหย

อ่อนล้าและกระหายในถิ่นกันดาร”

อัชชาโลมสิ้นชีวิต

18 ดาวิดทรงจัดกำลังพลและแต่งตั้งหัวหน้ากองร้อยกองพัน

2 ดาวิดส่งทหารออกไปหนึ่งในสามอยู่ภายใต้การบัญชาของโยอาบ

อีกหนึ่งในสามนำโดยอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรเศรยาห์

และอีกหนึ่งในสามบัญชาการโดยอิททัยชาวกัท ดาวิดตรัสกับเหล่าทหารว่า

²⁷ 17:25* หรือ อีธ ร า

²⁸ 17:25** ยิสเรเอล หรือ อิชมาเอล

“ เราจะออกรบร่วมกับพวกท่าน” 3 แต่พวกเขาทูลทัดทานว่า
“ ขออย่าทรงออกรบเลย เพราะหากพวกเราต้องหันหนี
ต่อให้ตายไปครึ่งหนึ่งพวกเขาก็ ไม่แยแส
ฝ่าพระบาททรงมีค่าเท่ากับพวกข้าพระบาทหมื่นคน
ขอทรงคอยช่วยสนับสนุนจากในเมืองจะดีกว่า” 4 ดาวิดตรัสว่า
“ เราจะทำทุกอย่างที่พวกเจ้าเห็นว่าดีที่สุด”
ดาวิดจึงประทับอยู่ที่ข้างประตูเมือง ขณะที่ทหารยกออกไปเป็นกองร้อยบ้าง
กองพันบ้าง 5 กษัตริย์ตรัสสั่งกับโยอาบ อาบีชัยและอิททัยว่า “ เพื่อเห็นแก่เรา
ขอให้ปฏิบัติต่ออับซาโลมอย่างละมุนละม่อมเถิด”
กองทหารทั้งหมดก็ได้ยินพระดำรัสนี้โดยทั่วหน้า
6 กองทหารจึงเคลื่อนออกไปกลางทุ่งเพื่อสู้รบกับอิสราเอลและสงครามเริ่มขึ้นที่
ป่าเอฟราอิม
7 กองทัพอิสราเอลถูกทหารของดาวิดโจมตีมีผู้บาดเจ็บล้มตายมากมายถึง
20,000 คน
8 สงครามขยายไปทั่วแถบนั้นและคนที่ตายในป่ามีมากกว่าคนที่ตายด้วยคมดา
บ
9 อับซาโลมบังเอิญพบกับทหารของดาวิด และเมื่อขี่ล่อหนีไป
ล่อวิ่งผ่านพุ่มหนามของกิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ผมของอับซาโลมถูกเกี่ยวติดกับกิ่งไม้
ล่อวิ่งไปล่อยให้อับซาโลมห้อยอยู่กลางอากาศ
10 ทหารคนหนึ่งของดาวิดเห็นจึงมาแจ้งแก่โยอาบว่า “ ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลม
ห้อยแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก” 11 โยอาบถามว่า “ เจ้าเห็นเขาอยู่ที่นั่น
แล้วไม่ฆ่าเขาถ้าทำปานนี้เราคงได้ตรางวัลเจ้าอย่างงามด้วยเงินสิบเชเคิล²⁹
กับเข็มขัดนักรบแล้วละ” 12 ทหารคนนั้นตอบว่า
“ ถึงจะให้เงินข้าพเจ้าพันเชเคิล ข้าพเจ้าก็จะไม่แตะต้องโอโรส

²⁹ 18:11* ป ร ะ ม า ณ 115 กรัม

เราทุกคนต่างก็ได้ยินที่กษัตริย์ ตรัสกับท่านและอาบีชัยกับอิททัยว่า
' เพื่อเห็นแก่เรา อย่าทำอันตรายอับซาโลมเลย'

13 และหากข้าพเจ้าได้ทรยศต่อเจ้าเหนือหัว³⁰

ในที่สุดกษัตริย์ย่อมจะทรงทราบเรื่องนี้

และท่านก็คงจะหนีห่างจากข้าพเจ้าไป" 14 โยอาบ ว่า

" เราจะไม่รีรออย่างเจ้า"

แล้วหยิบหอกสามอันออกมาเสียบทะลุหัวใจอับซาโลมทั้งเป็น
ขณะที่เขานอนอยู่กับต้นโอ๊กใหญ่

15 ผู้ถืออาวุธทั้งสิบคนของโยอาบก็รุมล้อมสังหารอับซาโลม

16 แล้วโยอาบก็เป่าแตร ทหารจึงเลิกตามล่ากองทัพอิสราเอล

17 พวกเขาโยนศพอับซาโลมลงในหลุมลึกในป่า

แล้วสวมก้อนหินทับเป็นพะเนินใหญ่ ฝ่ายทหารอิสราเอลต่างหนีกลับบ้าน

18 ขณะอับซาโลมยังมีชีวิต

ท่านได้ตั้งเสาไว้เป็นอนุสรณ์ที่หุบเขาแห่งกษัตริย์ตามที่ท่านดำริว่า

" เราไม่มีลูกชายจะสืบนาม" ท่านตั้งชื่อเสานั้นตามชื่อท่าน

เขาเรียกกันว่าอนุสรณ์แห่งอับซาโลมตราบจนทุกวันนี้

ดาวิดทราบข่าวอับซาโลม

19 อาหิมาอัสบุตรศาคาโดกกล่าวว่า

" ให้ข้าพเจ้าวิ่งไปกราบทูลกษัตริย์เถิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยพระองค์
ท่านจากศัตรูแล้ว" 20 โยอาบทัดทานว่า

" อย่าเลยวันนี้เจ้าไม่ต้องเป็นคนนำข่าว ไว้โอกาสหน้าก็แล้วกัน

แต่วันนี้เจ้าไม่ต้องทำเพราะโอรสสิ้นแล้ว"

21 แล้วโยอาบจึงพูดกับชาวคูชคนหนึ่งว่า

" จงไปทูลรายงานสิ่งที่เจ้าเห็นให้กษัตริย์ทรงทราบ"

³⁰ 18:13* หรือ " หากข้าพเจ้านำชีวิตเข้าไปเสี่ยงเช่นนั้น"

เขาก็คำนวณแล้ววิ่งออกไป 22อาหิมาอัสนุตรศาโดก กล่าวกับโยอาบว่า
“ จะอย่างไรก็ตามที่ให้ข้าพเจ้าวิ่งตามชาวคูชคนนั้นไปเถิด” โยอาบตอบว่า
“ อย่าเลยลูกเอ๋ย ทำไมถึงอยากไป ไม่มีข่าวอะไรที่จะป้อนบำเหน็จให้เจ้า”
23เขาอ้อนวอนว่า “ เอาเถิด ข้าพเจ้าอยากวิ่งไป” โยอาบจึงพูดว่า
“ วิ่งไปสิ” อาหิมาอัสนุตรศาโดกวิ่งลัดทางผ่านที่ราบขึ้นหน้าคนชาวคูช
24ดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง
เมื่อคนยามปีนบันไดขึ้นไปยังจุดที่ตนรักษาการณ์บนกำแพง
เขามองออกไปเห็นคนๆ หนึ่งวิ่งมา 25จึงร้องทูลให้ดาวิดทรงทราบ
ดาวิดตรัสว่า “ ถ้ามีคนเดียวคงจะมาแจ้งข่าวดี” ขณะที่ผู้สื่อสารเข้ามาใกล้
26คนยามมองเห็นอีกคนวิ่งมาจึงร้องบอกคนเฝ้าประตูว่า “ นั่น!
มาอีกคนหนึ่งแล้ว” กษัตริย์ตรัสว่า “ คงจะมาแจ้งข่าวดีเหมือนกัน”
27คนยามทูลว่า “ คนแรกดูที่จะเป็นอาหิมาอัสนุตรศาโดก” กษัตริย์ตรัสว่า
“ เขาเป็นคนดี นำข่าวดีมาบอก”
28อาหิมาอัสนุตรศาโดกทูลดาวิดว่า “ ทุกอย่างเรียบร้อยดี”
เขาหมอบกราบลงต่อหน้าดาวิดทูลว่า
“ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของฝ่าพระบาท
ผู้ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่บังอาจมาต่อกรกับฝ่าพระบาท” 29ดาวิดตรัสถามว่า
“ ลูกอัชบาโลมปลอดภัยดีใช่ไหม” อาหิมาอัสนุตรศาโดกทูลว่า
“ ตอนที่ท่านโยอาบใช้ให้ข้าพเจ้ามา เห็นผู้คนโกลาหล
ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร” 30ดาวิดตรัสว่า “ รออยู่ตรงนี้ก่อน”
อาหิมาอัสนุตรศาโดกก้าวหลบเข้าไป
31จากนั้นคนชาวเมืองคูชก็มาถึงและทูลว่า
“ ข้าพเจ้านำข่าวดีมากราบทูล!
วันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงช่วยฝ่าพระบาทให้พ้นมือบรรดา
ผู้ทรยศคิดต่อฝ่าพระบาท” 32ดาวิดตรัสถามว่า
“ ลูกอัชบาโลมปลอดภัยดีใช่ไหม” ชายผู้นั้นทูลว่า

“ ขอให้ศัตรูทั้งปวงและผู้คิดร้ายต่อฝ่าพระบาทเป็นเช่นโอรสองค์นี้เถิด”
33ดาวิดทรงเสวยพระทัยอย่างยิ่ง เสด็จขึ้นสู่ที่ประทับ
เหนือประตูเมืองร่ำไห้ไปตลอดทาง ทรงคร่ำครวญว่า
“ โอ้อับซาโลมลูกของพ่อ ลูกของพ่อ อับซาโลมเอ๋ย
พ่อน่าจะตายไปเสียแทนลูก โอ้อับซาโลมลูกของพ่อ ลูกของพ่อ”

คำท้วงติงของโยอาบ

19เมื่อโยอาบทราบว่ กษัตริย์ทรงกันแสงและอาลัยถึงอับซาโลม
2และเมื่อทั้งกองทัพทราบว่กษัตริย์ทรงเศร่ำโศกโทมนัส
เรื่องโอรสความปลื้มปีติในชัยชนะใหญ่หลวงในวันนั้นก็กลับกลายเป็นความโศ
ก ส ล ด 3ทั้งกองทัพค่อยๆ
เคลื่อนเข้าสู่กรุงอย่างเจียบเหงาเสมือนหนึ่งอับอายได้หนีจากการรบ
4ดาวิดชบพระพักตร์ลงกับพระหัตถ์คร่ำครวญว่า “ โอ อับซาโลมลูกพ่อ! โอ
อับซาโลมลูกของพ่อ!” 5โยอาบจึงเข้าไปยังที่ประทับ กราบทูลว่า
“ วันนี้ฝ่าพระบาททรงทำให้คนของฝ่าพระบาท
ผู้ได้ปกป้องพระชนม์ชีพของฝ่าพระบาทไว้ ทั้งชีวิตของโอรส ธิดา มเหสี
และสนมนั้นรู้สึกอภัยศอดสู 6ฝ่าพระบาททรงรักอาลัยผู้ที่ชิงชังฝ่าพระบาท
และทรงชิงชังผู้ที่รักฝ่าพระบาท
ในวันนี้ฝ่าพระบาททรงแสดงชัดว่บรรดานายทัพและทหารล้วนไม่มีความหมา
ยอะไรเลยสำหรับฝ่าพระบาท
หากอับซาโลมมีชีวิตอยู่และพวกข้าพระบาทตายไปหมด
ฝ่าพระบาทคงจะพอพระทัย 7บัดนี้
ขอทรงโปรดเสด็จออกไปประทานกำลังใจแก่พวกทหาร
ข้าพระบาทขอสาบานโดยอ้ำองศ์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+ว่
หากไม่เสด็จออกไปจะไม่เหลือพวกเขาแม้สักคนเดียวภายในคืนนี้

แล้วฝ่าพระบาทจะทรงแย่งยิ่งกว่าที่เคยประสบภัยพิบัติใดมาตลอดพระชนม์ชีพ
”

ดาวิดเสด็จกลับเยรูซาเล็ม

8กษัตริย์จึงเสด็จออกไปประทับอยู่ที่ประตูเมือง

และเมื่อเขาทั้งปวงทราบว่กษัตริย์ประทับอยู่ที่นั่น ก็พากันมาเข้าเฝ้า

ขณะเดียวกันคนอิสราเอลได้กลับไปยังบ้านของตน 9ในหมู่ตระกูลต่างๆ

ของอิสราเอล ผู้คนถกเถียงกันว่า” กษัตริย์ได้ทรงกอบกู้เราพ้นจากมือศัตรู

ทรงช่วยเราพ้นจากมือชาวฟิลิสเตีย

แต่บัดนี้พระองค์ท่านทรงหนีจากแผ่นดินไปเพราะอับซาโลม 10และอับซาโลม

ซึ่งพวกเราเจิมตั้งให้ปกครองเรา ก็สิ้นพระชนม์แล้วในสงคราม

ทำไมไม่มาพูดกันถึงเรื่องทูลเชิญกษัตริย์กลับมาอีก”

11ถ้อยคำที่อิสราเอลถกเถียงกันนี้ ได้ล่วงรู้ไปถึงกษัตริย์ดาวิด

พระองค์จึงมีรับสั่งถึงปุโรหิตศาโดกและ

ปุโรหิตอาบียาธาห์ให้ไปพูดกับบรรดาผู้อาวุโสของยูดาห์ว่า

“ ทำไมท่านเป็นพวกสุดท้ายที่เชิญกษัตริย์กลับมาพระราชวังของพระองค์

12พวกท่านเป็นพี่น้องร่วมตระกูล ร่วมเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกันแท้ๆ

ทำไมกลับเป็นพวกสุดท้ายที่มาทูลเชิญ” 13และให้ไปบอกอามาสว่า

“ เจ้าก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกับเรา

ขอพระเจ้าทรงจัดการกับเราอย่างสาหัส

หากเจ้าไม่ได้เป็นแม่ทัพของเราแทนโยอาบนับแต่บัดนี้”

14ดังนั้นบรรดาคนยูดาห์ก็ได้รับการโน้มน้าวใจจนมีมติเป็นเอกฉันท์

เขาทั้งหลายมาราบทูลกษัตริย์ว่า “ เชิญเสด็จกลับมาหาพวกข้าพระบาท

พร้อมทั้งบรรดาผู้ที่ร่วมเสด็จด้วย” 15กษัตริย์จึงเสด็จกลับ

และมาถึงแม่น้ำจอร์แดน

ชาวยูดาห์พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จและส่งเสด็จข้ามแม่น้ำ

ซิเมอีสำนึกผิด

16 ฝ่ายซิเมอีบุตรเกรา คนเบนยามินจากบาสุริม

รีบรุดมาสมทบกับคนยูดาห์รับเสด็จ กษัตริย์ดาวิด

17 ที่มาพบกับซิเมอีคือคนเบนยามินหนึ่งพันคน

พร้อมทั้งศิบาข้าราชบริพารของซาอูล

บุตรชายทั้งสิบห้าคนและคนใช้ยี่สิบคนของศิบา รีบรุดมายังแม่น้ำจอร์แดน

ที่กษัตริย์ประทับอยู่ 18 พวกเขากุลีกุลจส่งเชื้อพระวงศ์ข้ามฟาก

และให้ความช่วยเหลือต่างๆ นานา เมื่อซิเมอีบุตรเกราข้ามจอร์แดนมา

เขาหมอบกราบลงต่อหน้ากษัตริย์ดาวิด 19 และทูลว่า” ขอโปรดอภัยโทษ

แก่ข้าพระบาท

และทรงลืมนสิ่งผิดพลาดที่ข้าพระบาทกระทำเมื่อครั้งฝ่าพระบาทเสด็จออกจากเย

รูซาเล็มด้วยเถิด 20 เพราะผู้ทาสสำนึกว่าผิดไปแล้ว

ข้าพระบาทจึงมาที่นี้ในวันนี้เป็นคนแรกสุดของตระกูลโยเซฟที่มารับเสด็จ”

21 อาบีชัยบุตรเศรยาห์ทูลว่า “ ซิเมอี

ไม่สมควรตายหรือที่ได้อ้างแข่งต่อกษัตริย์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า + ทรง

จิมไว้” 22 ดาวิดตรัสว่า “ บุตรเศรยาห์เอ๋ย เจ้าเกี่ยวอะไรกับเราด้วย

วันนี้ถึงได้กลับกลายมาขัดคอเรา

ควรหรือที่จะมีใครในอิสราเอลถูกประหารในวันนี้

เราไม่รู้หรือว่าวันนี้เราก็คือกษัตริย์เหนือ อิสราเอล”

23 แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับซิเมอีว่า “ เราไว้ชีวิตเจ้า” และทรงสาบานรับรอง

เมฟีโบเซททูลชี้แจง

24 เมฟีโบเซทหลานชายของซาอูลก็มารับเสด็จด้วย

ท่านมิได้ดูแลเท้าหรือซักเสื้อผ้าหรือขลิบเคราเลยตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไป

ปจวบจนเสด็จกลับมาโดยสวัสดิภาพ

25เมื่อเมฟีโบเซทเดินทางจากเยรูซาเล็มมาเข้าเฝ้า กษัตริย์ตรัสถามว่า
“ เมฟีโบเซท ทำไมเจ้าจึงไม่ไปกับเรา” 26ท่านทูลว่า “ ข้าแต่องค์กษัตริย์
ข้าพระบาทซาพิการจึงสั่ง คีบาว่า ‘ จงจัดอานลาให้เราได้ตามเสด็จ’
แต่คีบาทรยศ 27เขาทูลใส่ร้ายหาว่าข้าพระบาทไม่ยอมมา
แต่ฝ่าพระบาททรงเป็นเสมือนบุตรแห่งพระเจ้า
ขอทรงกระทำต่อข้าพระบาทตามที่ทรงเห็นชอบเถิด
28ข้าพระบาทและญาติวงศ์ทั้งหมด
ไม่คาดหวังสิ่งใดจากฝ่าพระบาทนอกจากความตาย
แต่ฝ่าพระบาทกลับประทานเกียรติให้ร่วมโต๊ะเสวย
ฉะนี้แล้วข้าพระบาทจะปรีปากทูลว่าอะไรได้” 29ดาวิดตรัสว่า
“ จะกล่าวให้มากความไปทำไม
เราตัดสินให้เจ้ากับคีบาแบ่งที่ดินกันก็แล้วกัน” 30เมฟีโบเซททูลว่า
“ ให้เขารับไปทั้งหมดเถิด
ในเมื่อฝ่าพระบาทเสด็จกลับมาโดยปลอดภัยแล้วเช่นนี้”

ดาวิดและบารซิลลัย

31บารซิลลัยชาวกิเลอาดก็มาจากโรเกลิม ด้วยเพื่อตามเสด็จ
ข้ามแม่น้ำจอร์แดนและ ส่งเสด็จ 32บารซิลลัยชรามาก อายุ 80 ปีแล้ว
ท่านได้นำเสบียงสิ่งของมาถวายขณะกษัตริย์ ประทับอยู่ที่มาหะนาอิม
เพราะท่านร่ำรวยมาก 33ดาวิดตรัสกับบารซิลลัยว่า “ ข้ามมา
อยู่กับเราที่เยรูซาเล็มเถิด เราจะดูแลท่าน เอง” 34แต่บารซิลลัยกราบทูลว่า
“ ข้าพระบาท จะอยู่ไปได้อีกกี่ปี ถึงให้ตามเสด็จไปเยรูซาเล็ม
35บัดนี้ข้าพระบาทอายุแปดสิบปีแล้ว อะไรดีไม่ดีจะแยกแยะได้หรือ
กินดื่มอะไรจะลืมนรสได้หรือ เสียงนักร้องชายหญิงจะได้ยินหรือ
ควรหรือที่จะรบกวนเป็นภาระแก่ฝ่าพระบาท 36ข้าพระบาทจะขอตามเสด็จข้าม
แม่น้ำจอร์แดนไปเท่านั้น ไฉนฝ่าพระบาทจะต้องป้อนบำเหน็จให้เล่า

37 ข้าพระบาทขอกลับไปตายที่บ้านเกิดเมืองนอน ใกล้ำๆ
อุโมงค์ของบิดามารดา แต่นี่คือคิมฮาม ขอให้เขาตามเสด็จฝ่าพระบาทไป
ขอทรงกระทำแก่เขาตามแต่จะโปรดเถิด” 38 กษัตริย์ ตรัสว่า
“ คิมฮามจะไปกับเรา เราจะปฏิบัติต่อเขา ตามที่จะถูกใจท่าน
สิ่งใดที่ท่านอยากได้จากเรา เราจะทำให้ท่าน” 39 ฉะนั้น
ป ร ะ ชากรทั้งหมดจึงข้ามแม่น้ำจอร์แดน แล้ว กษัตริย์ก็เสด็จข้ามไป
ดาวีดทรงจุมพิตและให้พรแก่บารซิลลัย แล้วท่านก็กลับบ้าน
40 กษัตริย์เสด็จต่อไปยังกิลกาล ให้คิมฮามตามเสด็จไปด้วย
กำลังพลยูดาห์ทั้งหมด และทหารอิสราเอลครึ่งหนึ่งคอยรับเสด็จอยู่ที่นั่นแล้ว

อิสราเอลไม่พอใจ

41 แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์และทูลว่า

“ เหตุใดพี่น้องชนยูดาห์จึงชิงตัด

หน้าเชิญเสด็จกษัตริย์กับราชวงศ์และข้าราชการบารซิลลัยข้ามแม่น้ำจอร์แดน”

42 คนยูดาห์ได้ตอบว่า

“ เราทำเช่นนั้นก็เพราะกษัตริย์ทรงเกี่ยวโยงใกล้ำชิดกับพวกเรา

ทำไมเรื่องแค่นี้พวกท่านต้องโกรธด้วย

เราสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ส่วนใดหรือ

มีสิ่งใดที่เราฉกฉวยมาเป็นของตนหรือ” 43 คนอิสราเอลโต้กลับว่า

“ พวกเรามีสิทธิ์ในองค์กษัตริย์สืบส่วน

มิหนำซ้ำเรามีสิทธิ์ในดาวีดมากกว่าท่าน ทำไมพวกท่านไม่ไว้หน้าพวกเรา

เราเป็นพวกแรกใช้ไหมที่พูดถึงการเชิญเสด็จกลับมาเป็นกษัตริย์”

แต่คนยูดาห์ใช้วาจาเผ็ดร้อนยิ่งกว่าคนอิสราเอล

เช ข า ก บ ฎ

20 มีนักก่อการวุ่นวายคนหนึ่งชื่อเซบาบุตรบิครีตระกูลเบนยามินเพอญอยู่ที่นั่น
เขาเป่าแตรและร้องตะโกนว่า

“ เราไม่มีส่วนอะไรกับดาวิดเราไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับบุตรเจสซี
พี่น้องอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงกลับบ้านกันเถิด”

2 คนอิสราเอลทั้งปวงจึงผละจากดาวิดไปติดตามเซบาบุตรบิครี

แต่คนยูดาห์อยู่เคียงข้างกษัตริย์ของตน

ตามเสด็จจากแม่น้ำจอร์แดนสู่เยรูซาเล็ม

3 เมื่อดาวิดเสด็จมาถึงวังในเยรูซาเล็ม

พระองค์ทรงให้สนมทั้งสิบซึ่งทรงละไว้คอยรักษาวังนั้นไปอยู่รวมกันที่ตำหนักแ
ห่งหนึ่งได้รับการเลี้ยงดูตามความต้องการ แต่กษัตริย์มิได้รับเป็นสนมอีกต่อไป
นางสนมเหล่านั้นจึงถูกกักอยู่ในฐานะม่ายตลอดชีวิต

4 จากนั้นกษัตริย์ตรัสสั่งอำมาสีว่า” จงระดมพลยูดาห์มาที่นี่ภายในสามวัน

แล้วตัวเจ้าก็จงมาด้วย” แต่เมื่ออำมาสีออกไประดมพลยูดาห์

เขาใช้เวลาเกินกว่าที่ได้รับมอบหมาย 6 ดาวิดตรัสกับอาบีชัยว่า

“ เซบาบุตรบิครีจะเป็นภัยต่อเรายิ่งกว่าอับซาโลมเสียอีก

จงนำคนของเราตามล่าเอาตัวเขามา

ก่อนที่เขาจะหนีเข้าเมืองป้อมปราการพันมือเราไปได้” 7 คนของโยอาบ

พวกเคเรธ และเปเลท

กับนักรบแก่กล้าทั้งหลายจึงยกออกไปภายใต้การนำของอาบีชัย

ออกจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามล่าเซบาบุตรบิครี

8 ขณะที่เขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่แห่งกิเบโอน

โยอาบแต่งกายชุดออกศึกคาดดาบสั้นพร้อมฝักไว้ที่เอวก้าวเข้าไปทักทายอำมา
สี และแอบชักดาบสั้นออกจากฝัก 9 พลังพูดว่า

“ เป็นอย่างไรบ้างน้องชาย”

แล้วใช้มือขวาจับหนดของอำมาสีทำท่าเหมือนจะจับ 10 อำมาสีไม่ทันสังเกต

ดาบสั้นในมือโยอาบ ก็ถูกแทงเข้าที่ท้องไส้ทะลักออกมาที่พื้น

โยอาบไม่จำเป็นต้องลงมือซ้ำ

อามาสาก็ตายคาที่แล้วโยอาบกับอาบีชัยน้องชายตามล่าเซบาบุตรบิครีต่อไป

11ทหารคนหนึ่งของโยอาบ ยืนข้างร่างของอามาสากล่าวว่า

“ ผู้ใดชื่นชอบโยอาบและผู้ใดเป็นฝ่ายดาวิด จงตามโยอาบมา”

12ส่วนอามาสนอนจมกองเลือดอยู่กลางถนน

และเมื่อทหารคนนั้นเห็นทหารทั้งหมดล้วนแหวะมาดูอามาสา

จึงลากศพจากถนนไปทิ้งไว้กลางทุ่ง และโยนเสื้อผ้าคลุมไว้

13เมื่อกำจัดร่างอามาสาออกไปพ้นทางแล้ว

ทุกคนต่างก็สมทบกับโยอาบออกตามล่าเซบา บุตรบิครี

14ฝ่ายเซบาเดินทางผ่านทั่วอิสราเอลไปยังเอเบลเบธมาอาคาห์

และทั่วภูมิภาคของ เบไรต์ซึ่งรวมตัวกันมาติดตามเขา

15กองกำลังของโยอาบมาโอบล้อมเซบา ในเอเบลเบธมาอาคาห์

สร้างเชิงเทิน ใหญ่ต่อกับกำแพงเมืองแล้วเริ่ม ท ล า ย ก ำ แ พ ง

16หญิงเจ้าปัญญาคนหนึ่งร้องบอกจากตัวเมือง” โปรดฟังหน่อยเถิด

เรียกท่านโยอาบมาทางนี้ ดิฉันขอพูดด้วย” 17เมื่อโยอาบมาถึง

หญิงนั้นถามว่า “ ท่านคือโยอาบหรือ” เขาตอบว่า “ ใช่” นางกล่าวว่า

“ โปรดฟังผู้น้อย” โยอาบตอบว่า “ เราฟังอยู่” 18นางกล่าวต่อไปว่า

“ เ ค ย มี ค ำ ก ล ำ ว ไ ว้ ว ำ ‘ ไปหาคำตอบที่เอเบล’ แล้วเรื่องก็เรียบร้อย

19เราเป็นพวกที่รักสันติและจงรักภักดีในอิสราเอล

ท่านกำลังจะทำลายเมืองแม่ของอิสราเอล

เหตุใดท่านจึงประสงค์ที่จะกลืนมรดกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า+”

20โยอาบตอบว่า “ ขอให้เรื่องนี้ห่าง ไกลจากเรา

เราไม่เคยคิดที่จะกลืนหรือทำ ลายเมืองนี้เลย

21เราต้องการแต่เพียงได้ตัวคนที่ชื่อเซบาบุตรบิครีจากแดนเทือกเขาแห่ง

เอเฟราอิมซึ่งกบฏต่อกษัตริย์ดาวิด หากท่านเอาตัวชายคนนั้นมาให้

เราก็จะถอนกำลังไปจากเมืองนี้” หญิงนั้นตอบว่า

“ เราจะโยนหัวเข่าข้ามกำแพงลงมาให้ท่าน”

22หญิงนั้นจึงไปหาพวกชาวเมือง ให้คำปรึกษาอันฉลาดหลักแหลม

พวกเขาก็ตัดศีรษะเชบาบุตรบิครีโยนลงมาให้โยอาบ

โยอาบจึงเป่าแตรเรียกกองทหารแยกย้ายจากเมืองกลับไปบ้าน

ส่วนโยอาบกลับมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม

ข้าราชการของดาวิด

23โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพทั้งหมดของอิสราเอล

เบนยาห์บุตรเยโฮยาดาเป็นผู้บัญชาการพวกเคเรธและเปเลท24อาโด นีรัม

เป็นผู้ดูแลคนงานโยธา เยโฮซาฟัท บุตรอาหิสุด เป็นอาลักษณ์หลวง

25เซวาเป็น ราชเลขา

ศาโดกกับอาบียาธาเป็นปุโรหิต26และอิราแห่งยาอีร์เป็นปุโรหิตของดาวิด

ประหารชีวิตราชวงศ์ของซาอูล

21 ในรัชกาลของดาวิดเกิดการก่อกวน อาหารติดต่อกันเป็นเวลาสามปี

ดาวิดเข้าเฝ้าร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า+ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า

“ สืบเนื่องมาจากซาอูลกับพวกที่ได้สังหารชาวกิเบโอน”

2กษัตริย์ดาวิดจึงทรงเรียกชุมนุมชาวกิเบโอน

(พวกเขามีได้เป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล

แต่เป็นชาวอาโมไรต์ที่ได้รับการไว้ชีวิตตามที่ชนอิสราเอลได้ปฎิญาณไว้

แต่ด้วยความร้อนรนเพื่ออิสราเอลและยูดาห์

ซาอูลจึงพยายามกวาดล้างพวกเขาออกไป) 3ดาวิดตรัสถามพวกเขาว่า

“ เราจะทำอะไรให้พวกท่านได้บ้างเป็นการชดเชย

ท่านจะได้ช่วยพรพวกเราซึ่งเป็นมรดกของพระเจ้า” 4ชาวกิเบโอนตอบว่า

“ ข้าพระบาททั้งหลายไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องเงินทองจากซาอูลกับราชวงศ์

และก็ไม่มีความผิดเอาชีวิตคนใดในอิสราเอล” ดาวิดตรัสว่า

“ ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้บ้าง” 5พวกเขากราบทูลว่า

“ สำหรับคนที่ทำลายล้างและคิดร้ายต่อพวกข้าพระบาทจนวอดวายและระเห็จจากอิสราเอล

6จะขอลูกหลานที่เป็นชายของเขาเจ็ดคนมาประหารและและประจานไว้ ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ในกิเบอาห์ของซาอูลผู้ทีองค์พระผู้เป็นเจ้า +ทรงเลือกสรร” ดาวิดตรัสว่า “ เราจะมอบคนเหล่านั้นให้ท่าน”

7ดาวิดทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท โอรสของโยนาธานหลานชายของซาอูล เนื่องด้วยคำมั่นสัญญาเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ระหว่งดาวิดกับโยนาธา น 8แต่ทรงมอบตัวอาร์โมนีกับเมฟีโบเชทโอรสของซาอูล ซึ่งเกิดจากนางริสพาร์ธิดาของอัยยาร์ห์

ทั้งทรงมอบบุตรชายห้าคนของเมราบธิดาของซาอูลซึ่งเกิดกับอาตรีเอล บุตรบารซิลลัยแห่งเมโหลลาห์

9ชาวกิเบโอนประหารและประจานคนเหล่านั้นไว้บนภูเขาต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+คนทั้งเจ็ดก็สิ้นชีวิต ขณะนั้นเป็นต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

10ริสพาร์ธิดาของอัยยาร์ห์คลี่ผ้ากระสอบลงบนหินก้อนหนึ่งสำหรับตน และพักอยู่ที่นั่นตลอดฤดูเก็บเกี่ยวจนถึงยามฝนตกจากฟ้า

ค อ ย ไ ล่นกแรงที่จะมาจิกกินซากศพในเวลากลางวัน และฝูงสัตว์ป่าในเวลากลางคืน

11เมื่อดาวิดทรงทราบถึงการกระทำของนางริสพาร์ธิดาอัยยาร์ห์สนมของซาอูล

12ก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลกับโยนาธานโอรสมาจากชาวยาเบซกิเลอาด (ผู้ลอบไปนำพระศพของซาอูลกับโยนาธาน

มาจากลานเมืองเบธชานที่ซึ่งคนฟีลิสเตียแขวนทั้งสองพระองค์ไว้หลังจากรบชนะซาอูลที่กิลโบอา)

13ดาวิดนำอัฐิของซาอูลกับโอรสโยนาธานมาจากที่นั่น

และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกประหารและประจานไว้ในวันนั้น 14เขาทั้งหลาย

ก็ฝังอัฐิของซาอูลกับโอรสโยนาธานไว้ในอุโมงค์ของคีชบิดาซาอูลที่เศลาเขตเ

บนยามิน และกระทำทุกสิ่งตามที่ดาวิดตรัสสั่ง
หลังจากนั้นพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานเพื่อดินแดนนั้น

สงครามกับชาวฟิลิเตีย

15คนฟิลิเตียมาสู้รบกับอิสราเอลอีก ดาวิดเสด็จลงไปกับทหารเพื่อต่อสู้กับคน
ฟิลิเตีย

และดาวิดทรงอัดโรยอ่อนแรง 16อิซบีเบโนบวงศ์วานของราฟาเจ้าของหอกทอง
สัมฤทธิ์หนัก 300 เซ. ค. ล.³¹ คาดดาบเล่มใหม่หมายจะปลงพระชนม์ดาวิด

17แต่อาบีชัยบุตรเศรยาห์ตรงรี่เข้ามาช่วยสังหารชาวฟิลิเตียคนนั้น

จากนั้นทหารของดาวิดประกาศว่า “ฝ่าพระบาทอย่าทรงออกรบอีกเลย
เพื่อมิให้ดวงประทีปแห่งอิสราเอลต้องดับไป” 18ต่อมาในระหว่างการรบกับชาว

ฟิลิเตียที่เมืองโกบ ลิบเบคัยแห่งหุซาค์ได้สังหารสัฟวงศ์วานของราฟา

19และในการสู้รบกับฟิลิเตียครั้งที่โกบ

เอลฮานันบุตรยาอาเรโอเรกิม³²แห่งเบธเลเฮม สังหารโกลิอัท³³แห่งกัท

ผู้ซึ่งถือหอกด้ามใหญ่เหมือนไม้กระพั้นของช่างทอผ้า

20และอีกครั้งหนึ่งที่เมืองกัท

คนร่างยักษ์ซึ่งมีนิ้วมือนิ้วเท้าข้างละหกนิ้วรวมเป็น 24 นิ้ว

เขาเป็นวงศ์วานของราฟาเช่นกัน 21ได้มาข่มขู่อิสราเอล

โยนาธานบุตรชิเมอาห์พี่ชายดาวิดก็สังหารเขา

22คนทั้งสี่นี้เป็นวงศ์วานของราฟาในกัท

และเสียชีวิตด้วยน้ำมือของดาวิดกับทหาร

³¹ 21:16* ป ร ะ ม า ณ 3.5 กิโลกรัม

³² 21:19* หรือ” บุตรยาอีร์ช่างทอผ้า”

³³ 21:19** บางต้นฉบับ, ใน 1 พ ศ ต .20:5

“ บุตรยาอีร์สังหารลามินองชายโกลิอัท”

บทเพลงของดาวิด

22 ดาวิดทรงขับร้องเพลงบทนี้ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

หลังจากที่พระองค์ทรงช่วยเหลือดาวิดจากเงื้อมมือซาอูลและศัตรูอื่นๆทั้งปวง
ความว่า

2” องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเป็นพระศิลา

เป็นป้อมปราการ และองค์พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

3 พระเจ้าทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า

ซึ่งข้าพเจ้าเข้าพักพิง

ทรงเป็นโล่ เป็นพลังแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า

พระองค์ทรงเป็นที่มั่น เป็นป้อมกำบัง

เป็นองค์พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

ทรงช่วยข้าพเจ้าพ้นจากคนอำมหิต

4 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ผู้ทรงสมควรแก่การยกย่องสรรเสริญ

และพระองค์ทรงช่วยเหลือข้าพเจ้าพ้น

จากศัตรูทั้งปวง

5 คลื่นมรณะถาโถมใส่ข้าพเจ้า

กระแสน้ำแห่งหายนะท่วมทับข้าพเจ้า

6 สายรัดแห่งแดนผู้ตายขดรอบตัวข้าพเจ้า

บ่วงแร้วมรณะเผชิญหน้าข้าพเจ้า

7 ในยามทุกข์ยากข้าพเจ้าร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า+

ข้าพเจ้าทูลเรียกพระเจ้าของข้าพเจ้า

จ ๑ ก พระวิหารของพระองค์

พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า

เสียงร่ำร้องของข้าพเจ้าดังไปถึงพระกรรณ

8แผ่นดินโลกหวั่นไหวและสะเทือนสะท้อน
ฐานของสวรรค์สิ้นคลอน
เนื่องด้วยพระพิโรธ
9ควันพุ่งออกมาจากพระนาสิก
ไฟเผาผลาญออกมาจากพระโอษฐ์
จุดถ่านไฟให้ลุกเป็นไฟ
10พระองค์ทรงแยกฟ้าสวรรค์ และเสด็จ
ลงมาเมฆทมิฬอยู่ใต้พระบาท
11พระองค์เสด็จมาเหนือเศรฐ
ษยานมาบนปีกแห่งลม
12ความมืดมนรายรอบพระองค์
เป็นเมฆฝนมืดทึบแห่งท้องฟ้า
13สายฟ้าแลบแปลบปลาบออกมา
จากประกายเจิดจ้าแห่งการปรากฏพระองค์
14องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเปล่งกัมปนาทจากสวรรค์
พระสุรเสียงของพระเจ้าผู้สูงสุดกระหึ่มก้อง
15พระองค์ทรงยิงลูกศรและทำให้เหล่า
ศัตรูกระจัดกระจายไป
ทรงส่งสายฟ้าแลบรุกไล่ศัตรูของพระองค์
16โดยพระประกาศิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+
โดยลมปราณจากพระนาสิก ท้องทะเลก็เปิดออก
รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง
17จากเบื้องสูงพระองค์ทรงโน้มลงมายึดข้าพเจ้าไว้
ทรงดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากห้วงน้ำลึก
18พระองค์ทรงช่วยเหลือข้าพเจ้า
จากศัตรูผู้ทรงอำนาจ

จากข้าศึกผู้แข็งแกร่งกว่าข้าพเจ้า

19 พวกเขาจู่โจมข้าพเจ้า

ในวันแห่งภัยพิบัติของข้าพเจ้า

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเป็นที่พึ่งของข้าพเจ้า

20 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาสู่ที่กว้างขวาง

ทรงกอบกู้ข้าพเจ้าเพราะทรงปีติยินดีในตัวข้าพเจ้า

21 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงป้อนบำเหน็จให้ตาม

ความชอบธรรมของข้าพเจ้า

ทรงตอบแทนตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า

22 เพราะข้าพเจ้ารักษาพระมรรคาของพระองค์

ข้าพเจ้ามิได้กระทำบาปโดยหันหนีจากพระเจ้า

23 บทบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามิได้หันหนีจากกฎเกณฑ์

24 ข้าพเจ้าปราศจากตำหนิเบื้องพระพักตร์พระองค์

และรักษาตนให้พ้นจากความบาป

25 องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงป้อนบำเหน็จให้ตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า

ตามที่ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์

26 พระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อผู้ที่สัตย์ซื่อ

ทรงไว้ที่ติ ต่อผู้ซึ่งไว้ที่ติ

27 ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ ทรงสำแดงพระองค์ว่าบริสุทธิ์

แต่กับคนคดโกงเจ้าเล่ห์ทรงฉลาดหลักแหลม

28 พระองค์ทรงช่วยผู้ที่ถ่อมใจ

ทรงจับตาผู้คนหยิ่งจองหองเพื่อทำให้เขาตกต่ำลง

29 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์

ทรงแปรเปลี่ยนความมืดมนของข้าพระองค์ ให้กลายเป็นความสว่าง

30 โดยพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์สามารถทะลุกองทัพ

โดยพระเจ้า ข้าพระองค์สามารถป็นข้ามกำแพง
31 ส่วนพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริบูรณ์
พระดำรัสของพระองค์ไม่มีข้อผิดพลาด
พระองค์ทรงเป็นโล่สำหรับทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์
32 นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ใครเล่าเป็นพระเจ้า
ใครเล่าเป็นพระศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา
33 พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานกำลังแก่ข้าพเจ้า³⁴
ทรงกระทำให้อำนาจของข้าพเจ้าดีพร้อม
34 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าดุจตั้งเท้ากาง
ทรงทำให้ข้าพเจ้ายืนอยู่บนที่สูง
35 ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าเพื่อการศึกษา
แขนของข้าพเจ้าสามารถนำธนูทองสัมฤทธิ์
36 พระองค์ประทานโล่แห่งชัยชนะแก่ข้าพระองค์
ทรงโน้มพระองค์ลงเพื่อกระทำให้ข้าพระองค์ยิ่งใหญ่
37 พระองค์ทรงขยายทางให้กว้างสำหรับเท้าของข้าพระองค์
เพื่อป้องกันมิให้เท้าของข้าพระองค์ลั้งพลาด
38 ข้าพระองค์รุกไล่ศัตรู และบดขยี้พวกเขา
ข้าพระองค์มิได้เห็นหลังกลับจวบจนทำลายล้างพวกเขาไปสิ้น
39 ข้าพระองค์บดขยี้พวกเขาจนแหลกลาญ
เขาไม่อาจลุกขึ้นมาได้อีก
พวกเขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์
40 พระองค์ประทานกำลังแก่ข้าพระองค์เพื่อการศึกษา
ทรงกระทำให้เหล่าศัตรูสยบแทบเท้าข้าพระองค์
41 พระองค์ทรงบันดาลให้ศัตรูของข้าพระองค์หันหลังวิ่งหนีไป

³⁴ 22:33* หรือ พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้า

ข้าพระองค์ทำลายล้างปฏิปักษ์ของข้าพระองค์

42เขาร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วย

ร้องทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า+ แต่พระองค์ไม่ทรงตอบ

43ข้าพระองค์บดขยี้เขาย่อยยับเป็นฝุ่นธุลี

ย่ำขยี้พวกเขาตั้งย่าเลนตามถนน

44พระองค์ทรงกอบกู้ข้าพระองค์จากการ

โจมตีโดยประชากรของข้าพระองค์

พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้ให้เป็นประมุขแห่งประชาชาติทั้งหลาย

ผู้คนที่ข้าพระองค์ไม่รู้จัก มาสยบต่อข้าพระองค์

45คนต่างชาติมาสวามิภักดิ์ต่อข้าพระองค์

ทันทีที่ได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็เชื่อฟังข้าพระองค์

46พวกเขาล้วนเสียกำลังใจ ตัวสิ้นเทาออกมาจากที่กำบัง

47องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระชนม์อยู่!

ขอถวายสรรเสริญพระศิลาของข้าพระองค์!

ขอพระเจ้า พระศิลา

พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์ทรงเป็นที่เทิดทูนยกย่อง

48ทรงเป็นพระเจ้าผู้แก้แค้นให้ข้าพระองค์

ทรงปราบชาติต่างๆไว้ภายใต้ข้าพระองค์

49ทรงช่วยข้าพระองค์พ้นจากเหล่าศัตรู

ทรงเชิดชูข้าพระองค์เหนือข้าศึกทั้งหลาย

ทรงกอบกู้ข้าพระองค์จากคนทารุณ

50

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จะยกย่องสรรเสริญพระองค์ใน

นหมู่ประชาชาติทั้งหลาย

และร้องสดุดีเทิดทูนพระนามของพระองค์

51พระองค์ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์

ทรงแสดงความรักมั่นคงแก่ผู้ที่ทรงเจิมไว้
คือดาวิดและพงศ์พันธุ์ตลอดไป”

คำอำลาของดาวิด

23 ต่อไปนี้คือคำอำลาของดาวิด

“ ว า ท ะ ของดาวิดบุตรเจสซี

วาทะแห่งผู้ที่พระเจ้าสูงสุดทรงเชิดชู

บุรุษผู้ได้รับการเจิมโดยพระเจ้าแห่งยาโคบ

ผู้ขับขานบทเพลงแห่งอิสราเอล

2” พระวิญญานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสผ่านข้าพเจ้า

พระดำรัสของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า

3พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัส องค์ศิลาแห่ง อิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าว่า

เมื่อผู้หนึ่งปกครองเหนือปวงชนด้วยความเที่ยงธรรม

เมื่อเขาครอบครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า

4เขาก็เป็นเช่นแสงอรุณ

ดั่งอรุณที่ยออันไร้เมฆหมอก

ประดุจฟ้ากระจ่างหลังฝนซึ่งนำห้วงอกขึ้นมาจากผืนดิน

5พงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าพระเจ้าทรงตั้งไว้มิใช่หรือ

พระองค์ทรงทำพันธสัญญานิรันดร์กับข้าพเจ้า

อย่างเรียบร้อยและแน่นอนทุกส่วนทุกตอนมิใช่หรือ

พระองค์จะไม่ทรงให้ความรอดและความปรารถนาทั้งปวงของข้าพเจ้าสัมฤทธิ์

ผลหรือ

6ส่วนคนชั่วจะถูกเหวี่ยงทิ้งไปหมด

เหมือนหนามซึ่งจะไม่ใช้มือกอบหรือกำ

7ผู้ใดแต่จะต้องหนาม ย่อมมิใช่เครื่องมือเหล็กหรือด้ามหอก

พวกเขาถูกเผาทั้งวอด ณ ที่เขาอยู่”

ยอดนักรบของดาวิด

8ต่อไปนี่คือยอดขุนศึกของดาวิด ได้แก่โยเซบ บัสเซเบธแห่งทาร์เคโมไนต์³⁵

หัวหน้า สามยอดขุนศึกผู้ใช้หอกสังหาร เข้าศึกถึง 800 คน ในคราวเดียวกัน

9คนต่อมาคือเอเลอาซาร์บุตรโดดัยแห่งอาโหไฮ

ท่านเป็นหนึ่งในสามยอดขุนศึก ซึ่งอยู่กับดาวิด ช่มขวัญพวกฟิลิสเตียผู้มารวม

พลอยู่ที่ปัสดัมมิม³⁶ เพื่อสู้รบครั้งนั้นคนอิสราเอลล่าถอย 10แต่ท่านยืนหยัด

ฟาดฟันคนฟิลิสเตีย จนมีอ้าเป็นเหน็บปล่อยดาบไม่ได้

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่ในวันนั้น

บรรดาทหารกลับมาหาเอเลอาซาร์เพียงเพื่อจะริบข้าวของจากผู้ตาย

11ถัดมาคือซัมมาห์บุตรอากีแห่งฮาราร์

เมื่อพวกฟิลิสเตียรวมตัวกันอยู่ที่หนึ่งซึ่งมีต้นถั่วขึ้นเต็ม

กองทัพอิสราเอลก็หนีไป 12แต่ซัมมาห์ยืนหยัดกลางทุ่งนั้นป้องกันพื้นที่

ฟาดฟันฟิลิสเตียพ่ายแพ้และองค์พระผู้เป็นเจ้า+ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่

13ในฤดูเก็บเกี่ยว สามทหารแห่งสามลียอดนักรบ มาหาดาวิดที่ถ้ำอาดูลัม

ขณะกองทัพของฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

14ครั้งนั้นดาวิดอยู่ในที่มั่น ส่วนแนวรบของฟิลิสเตียอยู่ที่เบธเลเฮม

15ดาวิดกระหายหาน้ำและเอ่ยปากว่า

“อยากให้มีใครไปน่าน้ำจากบ่อใกล้ประตูเมืองเบธเลเฮม มาให้เราดื่ม”

16คนทั้งสามก็ตีฝ่าแนวรบของ ฟิลิสเตีย ไปตักน้ำจากบ่อนั้นมาให้ แต่ดาวิด

ไม่ยอมดื่ม กลับรินออกเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า+ประกาศว่า

17” ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ข้าพระองค์ไม่อาจดื่ม

³⁵ 23:8 * หรือ “แห่งฮัคโมนี” ดู 1 พ ศ ด 11:11 บางต้นฉบับระบุว่าคือ

อาตีโนแห่งเอสนี ผู้สังหารข้าศึก 800 ค น

³⁶ 23:9 * ดู 1 พ ศ ด .11:13 ต้นฉบับภาษาฮีบรู “ รวมพลอยู่ที่นั่น”

นี่คือเลือดของบุคคลผู้เลี้ยงชีวิตเอามามิใช่หรือ” และดาวิดก็ไม่ยอมดื่มน้ำนั้น
นี่คือวีรกรรมของสามยอดนักรบ

18อาบิซัยน้องชายโยอาบบุตรเศรฺยาห์ คือ หัวหน้าของสามสิบยอดนักรบ³⁷
ท่านใช้หอกสังหารศัตรูถึง 300 คน ท่านจึงมีชื่อเสียงเทียบเท่าสามยอดขุนศึก
19แม้จะไม่ได้เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

แต่ท่านยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาสามสิบยอดนักรบ
ที่เป็นนายทหารชั้นแนวหน้าของกองทัพ และท่านคือหัวหน้าของพวกเขา

20เบนยาห์บุตรเยโฮยาดาเป็นทหารกล้าจากคัรบเซเอล
ผู้ประกอบวีรกรรมหลายครั้งท่านสังหารยอดฝีมือสองคนของโมอับ
ครั้งหนึ่งท่านลงไปหลุมฆ่าสิงโตในวันที่มีหิมะตก

21และท่านได้สังหารคนอียิปต์ รูปร่างสูงใหญ่แม้ว่าเขาถือหอกอยู่
เบนยาห์ถือไม้พลองเข้าสู่

ท่านกระชากหอกจากมือชาวอียิปต์ผู้นั้นและสังหารเขาด้วยหอกเล่มนั้น

22เหล่านี้คือวีรกรรมของเบนยาห์บุตรเยโฮยาดา
ท่านก็ลือชื่อเทียบเท่าสามยอดขุนศึก

23ท่านเป็นหนึ่งในผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของสามสิบยอดนักรบ
แม้ไม่ได้เป็นหนึ่งในสาม ยอดขุนศึก

ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ท่านดูแลกองทหารรักษาพระองค์

24ในบรรดาสามสิบยอดนักรบ ได้แก่อาสา เฮลน้องชายของโยอาบ
เอลฮานันบุตรโดโด จากเบธเลเฮม 25ซัมมาห์แห่งฮาโรด เอลีคา แห่งฮาโรด

26เฮเลสแห่งปัลที อีราบุตร อิกเคซ จ าก เ ท โ ค อ ่า

27อาบิเยเซอร์จากอานาโธท เมบุนนัย³⁸แห่งหุซาร์ 28คัลโมนแห่งอาโหไซ

³⁷ 23:18* หรือ สามยอดนักรบ

³⁸ 23:27 * บางต้นฉบับ (และดู 1 พ ศ ด . 11:29) “ สิบเบคัย”

มาหะรียแห่งเนโทฟาร์ 29 **เฮเลด**³⁹ บุตรบาอานาห์แห่งเนโทฟาร์
 อิชัยบุตรริบัยจากกิเบอาห์เขตเบนยามิน 30 เบนายาห์แห่งปีราโธน
 ฮิตดัย⁴⁰ จากห้วยกาอัส 31 อาบี อัลโบนแห่งอารบา อัสมาเวทแห่งบาสุริม
 32 เอลียาห์บาแห่งซาอัลโบน บรรดาบุตรของยาเซน
 โยนาธาน 33 บุตรของ⁴¹ ซัมมาห์แห่งฮาราร์
 อาหิยัมบุตรซาราร์**แห่งฮาราร์ 34 เอลีเฟเลทบุตรอาห์สับัยแห่งมาอาคาห์
 เอลีอัมบุตรอาหิโธเฟลแห่งกิโลห์ 35 เฮสโรแห่งคารเมล ปารัยแห่งอาร์ไบต์
 36 อิกาลบุตรนาอันจากโคสบาห์ บุตรของฮากรี⁴² บานีตระกุลกาต
 37 เศเลกชาวอัมโมน นาหะรีย
 วงศ์เบเอโรทผู้ถืออาวุธประจำตัวโยอาบบุตรเศรียาห์
 38 อีราแห่งอิธรากาเรบแห่งอิธรา 39 และอุรียาห์ชาวฮิตไทต์ รวมทั้งหมด 37
 คน⁴³

ดาวิดทรงนับไพร่พล

24 อีกครั้งหนึ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงพระพิโรธอิสราเอล
 และทรงดลใจดาวิดให้ก่อความลำบากแก่พวกเขา โดยตรัสว่า
 “จงไปทำสำมะโนไพร่พลอิสราเอลและยูดาห์” 2 ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและบ
 รรดานายทัพว่า “จงทำสำมะโนพลรบทั้งหมดของทุกเผ่าในอิสรา
 เอลจากดานจดเบเออร์เซบา เพื่อเราจะรู้ว่ามีคนอยู่เท่าไร”

³⁹ 23:29 * (ดู 1 พ ศ ด . 11:30) บางต้นฉบับ “ เฮเลบ ”

⁴⁰ 23:30 * บางต้นฉบับ (และดู 1 พ ศ ด . 11:32) “ หุรีย ”

⁴¹ 23:33 * บางต้นฉบับ (และดู 1 พ ศ ด . 11:34) ไม่มีคำว่า “ บุตรของ”

⁴² 23:36 * ดู 1 พ ศ ด . 11:38

⁴³ 23:39 * สามสิบยอดนักรบกับสามยอดขุนศึก รวมทั้งแม่ทัพโยอาบ

มีชื่อใหม่ ๆ รวมเข้าในทำเนียบนี้แทนผู้ที่เสียชีวิตไปแล้วด้วย

3 โยอาบกราบทูลว่า

“ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของท่านทรงเพิ่มกองทหารร้อยเท่า และขอให้ฝ่าพระบาทได้เห็นกับตา

เหตุไฉนฝ่าพระบาทจึงมีพระประสงค์จะกระทำเช่นนี้”

4 แต่คำสั่งของกษัตริย์ย่อมมีอำนาจเหนือคำทัดทานของโยอาบและเหล่านายทัพ ฉะนั้นพวกเขาจึงทูลลาไปนับพลอิสราเอล

5 หลังจากข้ามแม่น้ำจอร์แดนพวกเขาไปตั้งค่ายพักในหุบเขาทางใต้ของเมืองอาโรเออร์ แล้วผ่านกาดไปยังยาเซอร์

6 พวกเขาไปที่กิเลอาดและเขตแดนทาร์ทิมโหดซี

แล้วไปดานยาอันและไปทั่วจนถึงไซดอน 7 จากนั้นไปยังป้อมแห่งเมืองไทระ และหัวเมืองทั้งหมดของชาวฮีไวต์ และชาวคานาอัน

ท้ายสุดไปยังเบเออร์เซบาในเนเกบแห่งยูดาห์ 8 หลังจากไปทั่วแดน

พวกเขา ก็กลับมายังเยรูซาเลมเมื่อสิ้น 9 เดือน 20 วัน

9 โยอาบทูลรายงานจำนวนพลรบต่อกษัตริย์ คนที่อยู่ในเกณฑ์ออกรบได้มี 800,000 คนในอิสราเอล ส่วนในยูดาห์มี 500,000 คน

10 หลังจากสำรวจไพร่พลแล้ว

ดาวิดก็สำนึกผิดจึงกราบทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

“ สิ่งที่ข้าพระองค์กระทำนั้นผิดมาก

ขอทรงโปรดอภัยโทษบาปผิดของผู้ทาสที่ทำไปอย่างโง่เขลา ยิ่งนักนี้เถิด”

11 ก่อนดาวิดตื่นบรรทมเช้าวันรุ่งขึ้น

มีพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า+มาถึงกาดผู้เผยพระวจนะ

ซึ่งเป็นผู้ทำนายให้ดาวิด ความว่า 12” จึงไปบอกดาวิดว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสว่า

‘ เรามีข้อเสนอสามประการให้เจ้าเลือกอย่างหนึ่งที่เราจะจัดการกับเจ้า’ ”

13 กาดจึงเข้ามาเฝ้าดาวิด ทูลถามว่า

“ ฝ่าพระบาทจะทรงเลือกการกันดารอาหารทั่วดินแดนสามปี⁴⁴
หรือเตลิดหนีจากศัตรูผู้รุกรไล้สามเดือน หรือยอมให้มีโรคระบาด
ในดินแดนสามวัน

ขอทรงตริกตรองแล้วแจ้งแก่ข้าพระบาทเพื่อจะทูลต่อผู้ที่ใช้ข้าพระบาทมา” 14
ดาวิดตรัสว่า “ เราลำบากใจมาก

แต่ขอตกอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+ดีกว่าตกอยู่ในเงื้อมมือมนุษย์
เพราะพระเมตตาคุณของพระเจ้าใหญ่หลวงนัก”

15 ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงให้เกิดโรคระบาดในอิสราเอลตั้งแต่เข้าวันนั้น
จนครบกำหนด จากดานจตเบเออร์เซบา มีผู้เสียชีวิต 70,000

คน 16 เมื่อทูตสวรรค์เงื้อมมือขึ้นจะทำลายล้างเยรูซาเล็ม

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงทุกข์พระทัยเนื่องด้วยภัยพิบัตินั้น และตรัสกับทูตนั้นว่า
“ พอเถิด! ยั้งมือ”

ขณะนั้นทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า+อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันาห์ชาวเยบรูส

17 เมื่อดาวิดเห็นทูตองค์นั้นก็กราบทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า+ว่า

“ ข้าพระองค์คือผู้กระทำความผิดบาป

เหล่าประชากรเป็นแกะไม่ได้ทำผิดอะไร

ขอทรงลงโทษข้าพระองค์กับครอบครัวเท่านั้นเถิด”

ดาวิดสร้างแท่นบูชา

18 ในวันนั้นกาดมาทูลดาวิดว่า

“ ขอทรงไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ที่ลานนวด
ข้าวของอาราวันาห์ชาวเยบรูสเถิด”

19 ดาวิดจึงไปปฏิบัติตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตรัสสั่งผ่านทางกาด

⁴⁴ 24:13* ดู 1 พ ศ ด 21:12 ต้นฉบับฮีบรู “ เจ็ดปี”

20เมื่ออาราวนาห์เห็นกษัตริย์และผู้ตามเสด็จมาหาตนก็เข้าไปหมอบกราบลงกับพื้น 21ทูลถามว่า “ ฝ่าพระบาทเสด็จมาด้วยพระประสงค์อันใด”

ดาวิดตรัสว่า “ เพื่อมาซื้อลานนวดข้าวของเจ้า

เราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์จะได้ทรงระงับโรคระบาดครั้งนี้เสีย”

22อาราวนาห์ทูลว่า “ ขอทรงใช้ทุกสิ่งตามที่ต้องพระประสงค์เถิด

นี่คือวัวสำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา และนี่คือเลื่อนนวดข้าวกับ แอกวัวใช้เป็นฟืน

23ข้าพพระบาทอาราวนาห์ขอถวายทั้งหมด

และขอองค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของฝ่าพระบาททรงโปรดฝ่าพระบาทด้วยเถิด ”

24แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราวนาห์ว่า “ เราขอยืนยันที่จะซื้อจากเจ้า

เราจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระเจ้าของเราโดยที่ไม่ได้เสียค่าอะไรเลย” เป็นอันว่าดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวด้วยเงิน 50

เช เ ค ล ⁴⁵

25แล้วดาวิดสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่นถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า+

และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงตอบรับคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดิน

โรคระบาดที่เกิดแก่อิสราเอลก็หมดไป

⁴⁵ 24:24* ป ร ะ ม า ณ 0.6 กิโลกรัม